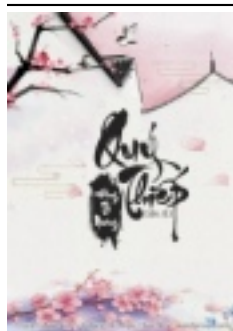

Quý Thiếp - Đông Thi Nương

Contents

Quý Thiếp - Đông Thi Nương	1
1. Đông Thi Nương - Chương 1-1: Lời Nói Đầu Của Bê Ba	1
2. Đông Thi Nương - Chương 1-2	2
3. Đông Thi Nương - Chương 2: Có Lẽ Là Các Tỷ Tỷ Đang Nói Đến Ổ Gia Ở Thành Kim Lăng, Ổ Nhị Thiếu Gia	6
4. Đông Thi Nương - Chương 3: Liệu Có Phải Là Ổ Nhị Không?	10
5. Đông Thi Nương - Chương 4: Nàng Vừa Ngẩng Đầu Liên Đối Diện Với Một Đôi Mắt	14
6. Đông Thi Nương - Chương 5: “người Muốn Làm Gì?” Sương Sương Cố Gắng Khiến Giọng Nói Của Mình Không Run Rẩy	18
7. Đông Thi Nương - Chương 6: Ổ Tương Đình Là Đồ Đáng Ghét Chết Tiệt, Nàng Nghĩ Thầm	22
8. Đông Thi Nương - Chương 7: Hơi Thở Xa Lạ Của Nam Nhân Phả Vào Mặt	26

Quý Thiếp - Đông Thi Nương

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, báo thù, tình cảm, heConvert: WikidichChuyển ngữ: Bạch Bách BonSố chương: 79

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-thiep-dong-thi-nuong>

1. Đông Thi Nương - Chương 1-1: Lời Nói Đầu Của Bê Ba

Chào mọi người.

Ngày hôm nay: Quý Thiếp - Bộ truyện thứ 5 của nhà Bê chính thức lên sàn. Trước khi các bạn nhảy hố này Bê muốn nhắn mạnh với các bạn một điều:

Đây là một bộ truyện đầu voi đuôi chuột Bê đảm bảo với mọi người là nội dung của nó rất thu hút và hấp dẫn. Đó là nội dung xuyên suốt 2/3 nửa đầu truyện. 1/3 còn lại, cũng chính là đoạn kết, có lẽ sẽ khiến cho

các bạn đừng hững, vì kết quá vội, quá gấp, và có quá nhiều lỗ hổng chưa được giải đáp cũng như tháo gỡ. Nhưng dù sao thì cũng là một cái kết trọn vẹn và HE cho đôi chính.

Các bạn đã đọc những lời cảnh báo phía trên của Bê, nhưng các bạn vẫn quyết định nhảy hố, nên mong là sau khi đọc xong các bạn sẽ không ném đá tác giả và truyện (cũng như Bê)

Theo đánh giá chủ quan của Bê, nếu như tác giả chăm chút viết đoạn kết của bộ này, thì bộ này sẽ là một bộ truyện vô cùng vô cùng hoàn hảo, thậm chí còn hơn Kiều Thiếp ở những tình tiết cực kỳ cuốn hút và gay cấn, tiếc là... Đông Đông muốn đào hố mới thể nên đã xao nhãng bộ này

Đây là đứa con ghê của mẹ đẻ Đông Đông, nhưng mẹ nuôi Bê Ba vẫn sẽ yêu thương và chăm chút cho nó. Thế nên là, mọi người cũng hãy yêu thương và ủng hộ nó nhé

Bạch Bách Bon.

2. Đông Thi Nương - Chương 1-2

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Thành Kim Lăng.

Lúc này đang là cuối xuân, cảnh liễu đung đưa, lùm cây đỗ quỳn thi nhau đua sắc, lại vì mưa bụi Giang Nam mà trên nụ hoa đỗ quỳn đọng lại không ít hơi nước, ngay cả mặt sông Tần Hoài cũng có một lớp sương mù, sương mù mờ mờ, trực tiếp khiến du khách đắm chìm vào trong đó.

Ba tháng trước, tân triều thành lập, Tân Đế đăng cơ, việc thay đổi triều đại này không gây ảnh hưởng quá nhiều tới thành Kim Lăng phồn hoa, Kim Lăng vẫn sung túc thái bình, nhất là vào ban đêm, thanh lâu sỗ quán ở hai bên bờ sông Tần Hoài vô cùng náo nhiệt, thức trắng đêm không ngủ, oanh ca yến vũ, trong đó nổi danh nhất là Thục Kim Quật.

Thục Kim Quật đồng âm với đốt tiền bạc, chính là chỉ người giàu có tới nơi này vùng tiền như rác.

Mà quả thật thì Thục Kim Quật trên mặt sông Tần Hoài chính là thanh lâu sỗ quán đứng đầu thành Kim Lăng, bao nhiêu người vì nghe danh mà đến, nhưng lại phát hiện ngay cả tư cách lên thuyền cũng không có.

Thục Kim Quật được coi như là thanh lâu sỗ quán số một thành Kim Lăng, tọa ở trên mặt sông, nếu như muốn đi vào bên trong thì sẽ phải ngồi thuyền hoa của Thục Kim Quật, chèo thuyền cũng không phải là thuyền phu bình thường, mà là một thiếu nữ xinh xắn.

Dưới chân thiếu nữ kia đặt một cái giỏ, khi nào ngân lượng đầy giỏ, khi ấy thiếu nữ mới bắt đầu chèo thuyền.

Dĩ nhiên cũng có nhiều kẻ vô lại muốn lên thuyền mà không muốn bỏ tiền ra, chẳng qua khi gặp trường hợp ấy, thiếu nữ không cần kêu một tiếng, người của Thục Kim Quật đã vọt từ dưới nước lên, cũng không biết tại sao người của Thục Kim Quật có thể núp ở dưới đáy nước, còn có thể ở lâu như vậy.

Đây là lần đầu tiên Trương Sinh đến thành Kim Lăng nên muốn tới Thục Kim Quật nhìn thử một chút, hần mất một khoản bạc mới khiến thiếu nữ chèo thuyền.

Thiếu nữ vừa chèo thuyền vừa mỉm cười nhìn hắn: “Đây là lần đầu tiên khách quan tới sao?”

Trương Sinh nhìn đối phương: “Sao cô nương biết?”

Tiếng cười của thiếu nữ giống như chuông bạc, vang xa trên mặt sông Tần Hoài: “Bởi vì chỉ có khách quan tới lần đầu mới đoan đoan chính chính đứng một chỗ, nếu là khách quen thì đã sớm bảo Tiểu Yêu xướng một khúc rồi.”

Hoá ra là như vậy.

Đến khi cô nương tên Tiểu Yêu kia xướng một khúc, Trương Sinh mới bình tĩnh mà hiểu ra, vì sao leo lên thuyền này cũng cần phải mất nhiều bạc đến vậy, tiếng hát của Tiểu Yêu êm tai hơn tất cả những hoa nương mà hắn đã từng nghe từ trước đến nay.

Tiếng hát của thiếu nữ hoà với tiếng nước chảy, thuyền cũng chậm rãi đậu sát cửa Thước Kim Quật.

Thước Kim Quật được xây dựng hết sức tinh xảo, rường cột chạm trổ tinh tế, cửa của Thước Kim Quật là một căn thủy tạ (*), những tấm ván gỗ trên thủy tạ kia có khắc mảng hoa thước được thật lớn.

(*) Bê: Nhà xây trên mặt nước.

Tiểu Yêu bước lên thủy tạ trước, sau đó đưa tay ra với Trương Sinh còn đang đứng trên thuyền.

Trương Sinh do dự chốc lát, rồi cũng đặt tay mình vào bàn tay nhỏ bé mềm mại của đối phương.

Đi qua thủy tạ mới nhìn thấy bảng hiệu của Thước Kim Quật, trên tấm bảng đề ba chữ “Thước Kim Quật” thật to, điều thú vị là bảng hiệu này cũng được làm thành dáng vẻ của hoa thước được, đèn lồng treo hai bên cũng không phải là đèn lồng đỏ như các thanh lâu bình thường, đèn lồng của Thước Kim Quật là ngọn đèn lưu ly mỹ nhân mười hai mặt, mỗi một mặt đều là một mỹ nhân tuyệt sắc, mà mười hai vị mỹ nhân kia chính là mười hai vị hoa khôi của Thước Kim Quật.

Trương Sinh được Tiểu Yêu dắt tay bước vào Thước Kim Quật, hắn cảm thấy dường như mình đã đi tới cõi tiên cảnh chốn trần gian, mũi hắn ngửi được mùi hương không phải là hương liệu chất lượng kém, mà là mùi thơm thanh nhã dịu ngọt, từng vị mỹ nhân đi ngang qua người hắn đều khiến cho hắn không tài nào rời mắt khỏi, cuối cùng hắn cũng đã hiểu vì sao Thước Kim Quật lại là thanh lâu sở quán số một thành Kim Lăng.

Một vị mỹ nhân mặc áo tím bước tới, nàng cười nhìn Tiểu Yêu, Tiểu Yêu vội vàng buông tay Trương Sinh, chạy ra ngoài.

Trương Sinh thấy Tiểu Yêu bất thành linh bỏ đi thì quay đầu nhìn theo, vị mỹ nhân kia thấy vậy bèn không khỏi buồn cười: “Vị khách quan này, năm nay Tiểu Yêu mới có mười bốn tuổi, vẫn chưa có treo biển hành nghề đâu.”

Trương Sinh quay đầu lại, vẻ mặt có hơi xấu hổ, mỹ nhân tiếp tục nói: “Nơi này của chúng ta còn có rất nhiều cô nương gia xinh đẹp hơn Tiểu Yêu, hay là khách quan thử đi nhìn xem sao.”

Trương Sinh nghe thấy lời này, bấy giờ mới biết hoá ra vị mỹ nhân trước mắt này chính là tú bà của Thước Kim Quật, lúc này hắn mới nghiêm túc nhìn đối phương, phát hiện dù đối phương nhìn trẻ tuổi mỹ mạo, nhưng khoẻ mắt đã có chút nếp nhăn.

“Ta họ Đỗ, khách quan gọi ta một tiếng Đỗ Nương là được rồi, không biết tối nay khách quan tới đây, trong lòng đã chọn được ai chưa?”

Trương Sinh là người nơi khác, cũng là lần đầu tiên đến Thước Kim Quật, vì vậy liền để Đỗ Nương chọn giúp hắn.

Khi bọn họ đang nói chuyện ở đại sảnh tầng một, Trương Sinh nghe được có tiếng động vang lên từ trên tầng hai, hắn không khỏi ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy một thiếu nữ.

Thiếu nữ kia mặc một thân bạch y, so với Đỗ Nương, thậm chí so với cả Tiểu Yêu, cách ăn mặc của nàng không khỏi trang nhã quá mức, đừng nói đến đồ trang sức, ngay cả gương mặt nàng cũng không hề trang điểm. B3.

Nàng bắt gặp ánh mắt của Trương Sinh, nhưng rất nhanh sau đó liền rời đi.

Vì cái nhìn này mà Trương Sinh đã hiểu được cái gì gọi là một giây nhớ mãi cả đời không quên.

Hắn nhìn cô nương kia, bỗng nhận ra tất cả những người mà mình vừa thấy đều là dung chi tục phẩn.

Tại sao thế gian lại có thể có người xinh đẹp đến vậy?

Trương Sinh gần như không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung được, nhưng nếu như thiếu nữ kia nguyện ý nói với hắn một câu, hắn đều cảm thấy dù có chết cũng không hối tiếc.

Trương Sinh ném tất cả những gương mặt mỹ nhân vừa thấy khi này ra đằng sau, si ngốc ngẩn người nhìn lên tầng hai.

Đỗ Nương đứng ở bên cạnh, dĩ nhiên là đã trông thấy toàn bộ cảnh này, nàng ta che miệng cười: “Khách quan, ánh mắt của ngài thật tốt, nhưng mà Sương Sương vẫn chưa treo biển hành nghề, cũng không thể chọn.”

Hô hấp của Trương Sinh có chút dồn dập, lỗ mũi cũng hơi nở to, hắn thu hồi ánh mắt nhìn về phía Đỗ Nương: “Nàng tên là Sương Sương? ”Gương mặt tựa trắng, sương đọng trên cổ tay trắng ngần“, quả là một cái tên thật hay.”

Nụ cười của Đỗ Nương càng sâu: “Xem ra khách quan là một người đọc sách, thật đúng là đầy bụng kinh luân.”

Người vừa bị Trương Sinh nhìn một cái cả đời không quên, Sương Sương chui vào một căn phòng, bên trong phòng có một nữ nhân trẻ đẹp đang ngồi trước bàn trang điểm, nữ nhân nhìn vào gương đồng, nghe thấy động tĩnh liền ôn tồn nói: “Muội làm gì mà chạy ra bên ngoài thế, nếu bị khách nhân nhiều chuyện nhìn thấy, không cẩn thận lại phải âm ỉ với Đỗ Nương một trận.”

Người nói chuyện là một trong mười hai hoa khôi của Thục Kim Quạt - Thiên Y.

Thiên Y là người có tình tình ôn hoà nhất trong mười hai vị hoa khôi, khách nhân cũng rất thích tính cách dịu dàng của nàng ta, nhất là khi ở trên giường, đau đến mấy cũng chỉ thấp giọng kêu đau.

Thiên Y không nghe được tiếng của Sương Sương thì nghiêng đầu nhìn thử, lúc này nàng ta mới trang điểm được một nửa, nhìn qua có mấy phần kỳ quái. B3.

“Muội sao vậy?”

Sương Sương nhìn Thiên Y, nhỏ giọng nói: “Thiên Y tỷ tỷ, tối nay cũng phải tiếp khách sao?”

Thiên Y quay đầu về: “Đúng vậy, Đỗ Nương nói có một phú thương ở vùng khác tới, cố ý chọn thẻ bài của ta.”

Động tác kẻ lông mày của Thiên Y hơi ngừng lại, nàng ta liếc nhìn Sương Sương qua mặt gương đồng, nói thật, Sương Sương là nữ nhân xinh đẹp nhất mà nàng ta gặp trong cuộc đời này, không hiểu đến khi đấu giá, Sương Sương có thể lên đến được bao nhiêu tiền.

“Tối nay muội không phải học đàn thì đi ngủ sớm một chút đi.” Nàng ta nói với Sương Sương, tiếp tục kẻ lông mày, sau này sẽ không còn được đi ngủ sớm nữa.

Sương Sương nghe được lời này thì khẽ cau mày.

Nàng đứng đó một hồi mới nói: “Ta đi đây.”

Thiên Y không nhìn nàng, lúc này nàng ta đang bận bận trang điểm, dù sao thì khách nhân tối hôm nay cũng là loại không thể tùy tiện lừa gạt, nàng ta chỉ thuận miệng đáp một tiếng, rồi nói với Sương Sương: “Lát nữa muội đừng có chạy lung tung, cứ ở nguyên tại phòng của mình thôi.”

Sương Sương gạt đầu, ngoan ngoãn đi về.

Thật ra thì Sương Sương không phải là Sương Sương, chắc chắn nàng không phải là Sương Sương.

Nàng là Công Chúa Gia Ninh, vị Công Chúa cuối cùng của Khương Quốc, năm tháng trước Khương Quốc mất nước, nàng uống rượu độc, lại không nghĩ mình không chết đi mà còn trọng sinh vào cơ thể một hoa nương ở thành Kim Lăng.

Nhưng đối với nàng mà nói thì đây không phải là chuyện gì tốt, ngược lại là chuyện xấu.

Khi Khương Quốc vẫn còn tồn tại, Gia Ninh là Công Chúa duy nhất của Thánh Thượng, nàng là do Hoàng Hậu thân sinh, ngoại công nàng là Bình Vũ đại tướng quân, nàng vốn nổi danh với tính tình hư hỏng, coi mọi người như con kiến hôi, thật sự nàng không bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày nàng lại trở thành một hoa nương, thân phận thấp kém đến nỗi một con kiến hôi cũng không bằng.

Mà khiến cho Gia Ninh càng kinh ngạc chính là, hoa nương tên Sương Sương này lại có gương mặt giống nàng y như đúc, nếu không phải vết bớt hồng trên ngực nàng không còn nữa, nàng đã thật sự nghĩ rằng thân thể này chính là của nàng. B3.

Có lúc Sương Sương cũng âm thầm vui mừng, bởi nếu như nàng không trọng sinh vào một tiểu nha đầu sống ở thành Kim Lăng cách xa kinh thành, sợ rằng với gương mặt này, nhất định Tân Đế sẽ không bỏ qua cho nàng.

Ở kinh thành, nhất định sẽ có người nhận ra nàng.

Gia Ninh đã mười bảy tuổi, nhưng thân thể này nhỏ hơn nàng hai tuổi, bây giờ vẫn còn đang được dạy dỗ thành thanh quan, vẫn còn chưa treo biển hành nghề.

Thục Kim Quật không giống với những thanh lâu sở quán khác, ở những thanh lâu sở quán khác, sợ là hoa nương mới mười ba, mười bốn tuổi đã phải đem đêm đầu tiên bán với giá cao, nhưng tú bà Đỗ Nương ở Thục Kim Quật cho rằng khai bao quá sớm sẽ làm hao tổn tuổi thọ của hoa nương, vì thế đã lùi tuổi tác lại thêm hai, ba năm.

Thục Kim Quật có thông lệ là khi hoa nương tròn mười sáu tuổi sẽ khai bao, mà thời gian Sương Sương tròn mười sáu tuổi đang đến càng lúc càng gần.

Tất nhiên là Gia Ninh muốn chạy, sau khi tỉnh lại nàng cũng đã từng chạy trốn, nhưng Thục Kim Quật tọa trên mặt sông, trừ phi nàng lấy được một chiếc thuyền, còn không thì căn bản chẳng thể rời khỏi nơi này.

Có một lần nàng thừa dịp mọi người không chú ý, lén trà trộn vào thuyền hoa đưa khách về bờ, nào biết thuyền còn chưa có rời bến nàng đã bị bắt được.

Đó cũng là lần đầu tiên nàng biết được hình phạt ở thanh lâu sở quán còn bản thủ hơn cả trong cung.

Thục Kim Quật không có người nào gọi là Công Chúa Gia Ninh cả, mà chỉ có một hoa nương ti tiện như cỏ rác tên là Sương Sương.

Sương Sương chưa bỏ cuộc, ngay cả cách cắn lưỡi tự vẫn cũng đã dùng qua, nhưng Đỗ Nương chỉ bằng một câu nói đã chế ngự được Sương Sương.

“Nếu người còn tiếp tục gây chuyện, ta sẽ để cho những tên ăn mày bản thủ nhất trần đời lần lượt chiếm đoạt người, đến lúc đó người vẫn còn muốn tự sát thì ta cũng không ngăn cản nữa, tùy người chọn.”

Sương Sương giận run cả người, nếu như trước đây có người dám nói với nàng như vậy, nhất định nàng sẽ tiêu diệt cả nhà người đó, thậm chí ngay cả hàng xóm láng giềng cũng sẽ không buông tha, nhưng nàng bây giờ...

Một câu nói này của Đỗ Nương đã thật sự khiến Sương Sương không dám tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện tại nàng đã ngoan ngoãn ở đây ba tháng, nghe nói hôm nay tân triều thành lập, còn Thái Tử ca ca của nàng đang phải làm tù binh, bị giam giữ trong kinh thành.

Nàng muốn rời khỏi Thục Kim Quật, Thiền Y nói với nàng nếu người mua đêm đầu tiên của nàng là người tốt thì sẽ có thể đưa nàng ra khỏi Thục Kim Quật.

Nói đến Thành Kim Lăng, Sương Sương cũng có quen biết một người, chẳng qua năm đó người kia đã bị nàng làm nhục đến như vậy, trở thành trò cười của cả kinh thành, cuối cùng không thể không quay về Kim Lăng, từ đó không bao giờ hồi kinh nữa.

Sợ là nếu như nàng để lộ thân phận, đối phương sẽ càng không bỏ qua cho nàng.

Hết chương 1.

Lời của Bê Ba: Quý Thiếp khai hồ, mời chị em nhảy hồ!!!~

NOTE: Bê rất vui vì mọi người đã nhảy hồ ủng hộ Bê và tác giả, đồng thời Bê cũng rất thích đọc những bình luận, những lời nhận xét, bày tỏ cảm xúc của các bạn ở mỗi chương. Nhưng... hy vọng các bạn không vắng tục, chửi bậy trong nhà Bê, vì đọc bình luận thì Bê vui, chứ đọc những câu chửi bậy thì Bê không vui chút nào T^T Bê chỉ có một lưu ý nhỏ thế thôi, nếu như ai vẫn vắng tục thì Bê xin phép được block và xóa bình luận. Thân >:D

3. Đông Thi Nương - Chương 2: Có Lẽ Là Các Tỷ Tỷ Đang Nói Đến Ổ Gia Ở Thành Kim Lăng, Ổ Nhị Thiếu Gia

Biên tập: B3

Vì gương mặt này của Sương Sương nên Đỗ Nương đã hạ quyết tâm sẽ đem bán Sương Sương với một cái giá thật cao, ngày nào cũng để cho chương sự dạy dỗ nàng, đánh đàn xướng khúc, ngâm thơ ngâm câu đối, chẳng qua những thứ này không giống với những điều nàng học ở trong cung.

Ở đây nàng chỉ học những khúc hát mang theo chút dâm từ điểm khúc (*), mục đích là để khơi mào hứng thú của khách nhân.

(*) Bê: những từ ngữ dung tục khêu gợi.

Biểu tình, giọng điệu, cử chỉ đều phải chuẩn xác không thể kém dù chỉ một chút, thậm chí ngay cả vẽ tranh, căn bản cũng không phải là vẽ tranh theo cách thông thường, mà là để cho Sương Sương lấy thân thể mình làm bút, chân ngọc nhúng vào loại thuốc màu đặc biệt, sau đó vẽ lên trên khổ giấy Tuyên Thành rộng lớn.

Ngay cả thuốc màu bôi lên chân ngọc kia cũng được làm từ cánh hoa, không những có thể ăn được mà bên trong đó còn bổ thêm cả thôi tình được. (**)

(**) Bê: Thuốc kích dục.

Không chỉ như vậy, mỗi ngày Sương Sương còn phải ngâm mình trong một bồn nước thuốc đặc thù, nhất định phải ngâm tròn một canh giờ mới được phép đứng lên.

Nàng đã ngâm liên tục ba tháng trời, theo như chương sự nói thì dược liệu trong bồn này đều là ngàn vàng khó mua được, từ trước đến nay chưa từng có hoa nương nào được ngâm liên tục trong hơn ba tháng cả, cùng lắm là chỉ được ngâm trong bảy ngày mà thôi.

Nhưng Sương Sương chỉ cảm thấy nước thuốc kia rất cổ quái, mùi vị hết sức khó ngửi, quan trọng hơn chính là nàng phát hiện càng ngày mình càng trở nên yếu ớt vô lực, nhất là sau mỗi lần ngâm nước thuốc.

Thể chất của nàng vốn đang bình thường bỗng biến thành một thiếu nữ yếu ớt đến không thể yếu ớt hơn, nhảy xong một điệu múa là đã mệt mỏi không nói ra lời. Vậy nhưng chương sự lại hết sức hài lòng, còn nói Sương Sương chính là hoa nương có chất lượng tốt nhất trong số những người mà bà đã đào tạo.

Yếu điệu quyến rũ, nhất là da thịt cả người kia, không chỉ trắng làm người ta chói mắt, mà còn non mềm không khác gì làn da của trẻ sơ sinh.

Thục Kim Quật có một nguyên tắc, đó là cho chuông sự nhỏ một giọt nước lên đảnh sau gáy ngọc của hoa nương, sau đó kiểm tra xem giọt nước kia có chảy tuột xuống đất hay không, mà giọt nước sau gáy Sương Sương chính là rơi thẳng xuống đất, hoàn toàn không ngấm vào trong áo.

Sương Sương vô cùng chán ghét tất cả những thứ này, nàng là Công Chúa một nước, dưới một người trên vạn người, vậy mà giờ đây lại phải tiếp nhận huấn luyện của một hoa nương thấp hèn nơi thanh lâu sở quán.

Nhưng lại nàng chẳng còn cách nào khác, căn bản bây giờ nàng không trốn thoát được, nếu như tự ý bỏ trốn, Đỗ Nương này nhìn qua tưởng là người dễ nói chuyện, kỳ thực bên trong tàn nhẫn vô cùng, nàng đã từng chính mắt nhìn thấy Đỗ Nương giết chết một hoa nương, chỉ vì hoa nương đó đắc tội với khách nhân ở trên giường, hình như là đánh vỡ đầu vị khách kia.

Sương Sương ngẫm nghĩ, nếu như nàng có thể rời khỏi nơi này, phục quốc thành công, nhất định nàng sẽ phải giết sạch những người đã từng làm nhục nàng ở nơi này.

Chính là bây giờ nàng còn không biết có thể rời đi hay không nữa.

Thiên Y là người duy nhất ở Thục Kim Quật mà Sương Sương còn chịu nói với mấy câu, bởi vì Thiên Y là nữ nhân xuất thân trong gia đình quan lại, do bậc cha chú phạm sai lầm, nàng ta mới phải vào Thục Kim Quật.

Thiên Y luôn khuyên nhủ nàng, nói nàng nhất định phải giữ thật chặt đèn đầu tiên của nàng.

Sương Sương nghe những lời này thì trong lòng không khỏi chán ghét.

Thiên Y thở dài nói: “Bây giờ muội vẫn còn nhỏ, rất nhiều chuyện còn chưa rõ. Năm đó ta cũng giống hệt như muội vậy, không cam lòng, khi tới nơi này luôn náo loạn thật nhiều rồi tự sát, chẳng qua là không những không chết được mà còn bị người ta sỉ nhục. Sau đó phải nguyện ý tiếp khách, vị khách nhân đầu tiên của ta là một người rất tốt.”

Khi nói tới chỗ này, vẻ mặt Thiên Y có chút hoài niệm, gương mặt nàng ta chìm trong ráng chiều, vẻ đau thương giống như đoá hoa cuối thu.

“Khi đó tính tình ta ương bướng, không muốn làm thiếp của hắn, liền đuổi hắn đi.”

Nói xong lời này, nàng ta nghiêng đầu nhìn Sương Sương: “Muội đừng hồ đồ như ta, đâu có nam nhân nào lại không để ý khi thấy nữ nhân của mình bị nam nhân khác ngủ qua, huống hồ chúng ta lại là hoa nương có một chút môi đỏ vạn người cùng nếm, có thể làm thiếp cho người khác cũng đã là kết cục tốt nhất rồi.”

Thiên Y thấy Sương Sương cúi đầu, dường như không muốn nghe những lời này, nàng ta chỉ có thể thở dài, thôi thì mỗi người đều có số mạng riêng của mình.

Ngoại trừ Thiên Y ra thì Sương Sương không thân thiết với bất kỳ hoa nương nào khác, thậm chí nàng còn mơ hồ bị bài xích.

Mười một vị hoa khôi còn lại dù ít dù nhiều cũng đều không muốn gặp Sương Sương, trong đó tổ thái độ rõ nhất chính là Tuyết Tầm.

Tuyết Tầm là hoa khôi xinh đẹp nhất trong mười hai vị hoa khôi, mà tuổi tác cũng nhỏ nhất, mới mười bảy tuổi.

Vô số văn nhân mặc khách, phú thương cường hào nghe danh mà tới, cũng chỉ để được nhìn thấy mặt nàng ta.

Danh tiếng của Tuyết Tầm nổi nhất, và cũng là người có tính khí tệ nhất, tất nhiên là, so với Sương Sương năm đó thì tính tình của nàng ta vẫn còn kém xa.

Khi Sương Sương vẫn còn là Công Chúa, lúc gần mười tuổi đã đánh tàn phế đích nữ nhà Thừa Tướng, nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì khi đích nữ nhà Thừa Tướng làm thư đồng cho nàng đã dám mặc một bộ y phục có kiểu dáng và màu sắc gần giống với của nàng.

Nàng là một Công Chúa vì được cưng chiều mà trở nên xấu xa ác độc.

Ở trong cung, không một ai dám trái lời nàng.

Lời nói của nàng giống như thánh chỉ, khi năm tuổi nàng đã dám cưỡi lên con ngựa của Bình Lăng Vương uy danh hiển hách, sau khi lớn lên, nàng còn khiến cho hai con song sinh của Bình Lăng Vương đánh nhau vỡ đầu chảy máu vì nàng.

Loại tính xấu này của Tuyết Tầm còn chưa là gì khi ở trước mặt Sương Sương, nhưng quả thật là nàng ta sẽ gây phiền toái cho Sương Sương, ví dụ như khi nhìn thấy Sương Sương sẽ đều cố ý châm chọc một phen, thậm chí khi đang tiếp khách còn gọi Sương Sương vào trong phòng nàng ta.

Khi đó Sương Sương vốn không biết trong phòng nàng ta còn có khách nhân, nàng vừa bước vào phòng liền ngậy ngẩn, bởi vì nàng thấy Tuyết Tầm cả người không một mảnh vải che thân đang ngồi trên người khách, nàng ta còn nói với nàng, bảo nàng mang rượu tới.

Sau khi Đỗ Nương biết chuyện này đã hung hăng trừng phạt Tuyết Tầm một trận, nhưng Sương Sương thật sự chán ghét, nàng là Công Chúa cao quý, suốt mười tám năm qua nào đã được nhìn thấy cảnh nào chấn động như vậy.

Phụ Hoàng nàng đã từng nói, dù nàng muốn ở vậy cả đời không gả thì cũng không sao hết, vì thế chưa bao giờ có ma ma tới dạy nàng chuyện nam nữ.

Ngay cả khi sống lại trong thân thể này, nàng cũng mới chỉ tiếp nhận huấn luyện, cùng lắm là xem xuân cung đồ, chứ chưa từng được xem trực tiếp.

Nàng chỉ cần nghĩ tới hình ảnh Tuyết Tầm cả người trắng bóc và đáng vẻ dầu mỡ của khách nhân kia là nàng liền dấy lên cơn buồn nôn, cứ thế bị bệnh liền mấy ngày.

Sau khi Sương Sương khỏi bệnh, nàng càng không muốn tiếp tục đợi ở chỗ này nữa.

Nhất định nàng phải rời khỏi Thước Kim Quạt, nàng thật sự không dám nghĩ tới cái cảnh những nam nhân xấu xí hơn cả heo kia nằm đè lên người nàng, nhất định nàng sẽ chết mất.

Lại nói, mặc dù nàng là Công Chúa, nhưng do quen sống trong nhung lụa nên năng lực sinh tồn của nàng vô cùng thấp, càng không quen suy đoán tâm tư của người khác, bởi thế nàng luôn là người bị đoán rõ tâm tư trước.

Nếu như không phải ở đây vẫn còn Thiên Y nguyện ý phản ứng với Sương Sương, nguyện ý giúp đỡ nàng một tay, chắc chắn là cuộc sống của nàng sẽ còn thảm hơn bây giờ nhiều.

Thời gian thấm thoắt, lại một tháng nữa trôi qua, cũng chỉ còn gần một tháng nữa là tới ngày sinh nhật của thân thể Sương Sương này.

Đỗ Nương đã bắt đầu phát thông báo ra ngoài, nàng ta cũng bắt Sương Sương mỗi khi ra khỏi phòng đều phải mang theo mạng che mặt, không được cho khách nhân bên ngoài nhìn thấy.

Cường độ huấn luyện của Sương Sương cũng càng ngày càng nặng, chương sự có chút bất mãn với Sương Sương, bà cảm thấy ánh mắt của Sương Sương quá mức kiêu ngạo, nhất là khi mỉm cười nhìn người khác, giống như đang nhìn con kiến hôi vậy.

“Sương Sương, ánh mắt của ngươi không thể như thế, ngươi là một hoa nương, chúng ta thân là hoa nương, có thể quyến rũ, có thể dụ dỗ, có thể đáng yêu, cũng có thể tỏ vẻ nũng nịu một chút với khách nhân, này cũng coi như tình thú. Nhưng ngươi không thể cao ngạo, khách nhân mới là ông trời của chúng ta.”

Có trời mới biết Sương Sương ghét những lời này đến mức nào, nhưng nàng không thể không cố gắng khiến cho ánh mắt của mình trở nên ôn hoà hơn một chút, vậy nhưng có lẽ vẫn không có tác dụng gì.

Chưởng sự không còn cách nào khác, liền dặn dò Sương Sương, bảo nàng cố gắng rũ mắt xuống.

“May mắn là tướng mạo của ngươi rất tốt, nhất là gương mặt này.” Chưởng sự nói: “Ngươi cứ chờ đến đêm đó, chắc chắn ngươi sẽ được bán với giá rất cao.”

Vì Sương Sương sắp đến lúc phải chính thức tiếp khách, nên Đỗ Nương bắt đầu cho Sương Sương làm thanh quan (***), từ từ tiếp xúc với một vài vị khách nhân, đương nhiên không phải là mấy vị khách khó chiều.

(***) Bê: Bán nghề không bán thân.

Vị khách nhân đầu tiên của Sương Sương là một thiếu gia của một gia đình có tiền, hai người bọn họ trò chuyện qua tấm rèm, Sương Sương chỉ cần trò chuyện, không cần làm bất cứ chuyện gì khác.

Dường như vị thiếu gia này rất hài lòng với Sương Sương, trước khi đi còn bày tỏ rằng nhất định hẳn sẽ tới vào ngày sinh nhật của Sương Sương.

Đỗ Nương thấy lần tiếp khách đầu tiên của Sương Sương cũng coi như thuận lợi, liền bắt đầu cho Sương Sương đi đánh đàn, nàng ngồi sau tấm rèm đánh đàn, còn bên ngoài rèm chính là các hoa nương cùng trêu đùa với khách nhân.

Vào một ngày, Sương Sương còn chưa có ngồi xuống thì đã nghe mấy vị hoa nương ở bên ngoài rèm trò chuyện với nhau, trong đó giọng của Tuyết Tầm là lớn nhất.

“Hôm nay hẳn sẽ đến thật sao?”

“Sẽ đến, đêm qua Vương công tử đã nói, hẳn trở lại thành Kim Lăng rồi, cho nên bọn họ mời hẳn đến đây đón gió tẩy trần.”

Tuyết Tầm tựa hồ vô cùng hưng phấn, còn túm lấy người bên cạnh nói: “Ngươi nhìn xem mặt ta trang điểm như vậy đã được chưa? Có cần chỉnh trang lại chỗ nào không?”

Sương Sương không biết người mà các nàng ta đang nói tới là ai, bèn nghiêng đầu nhìn sang nha hoàn ở bên cạnh.

Nàng có một nha hoàn tên là Thuỷ Hương, chuyên hầu hạ cuộc sống hàng ngày cho nàng.

Thuỷ Hương mới mười hai tuổi, tét hai cái đuôi sam nhỏ, nhìn có chút ngốc nghếch.

“Thuỷ Hương, ngươi biết người mà các nàng đang nói tới là ai không?”

Thuỷ Hương suy nghĩ một chút, sau đó a lên: “Có lẽ là các tỷ tỷ đang nói đến Ổ gia ở thành Kim Lăng, Ổ Nhị thiếu gia.”

Ổ gia ở thành Kim Lăng.

Sương Sương vừa nghe được mấy chữ này, sắc mặt liền trở nên trắng bệch, vội vàng quay đầu đi, không tiếp tục hỏi nữa.

Ổ gia thành Kim Lăng, Kim Lăng còn có mấy Ổ gia ngoài gia đình có đại cơ nghiệp, phú khả địch quốc (***) Ổ gia kia nữa.

(***) Bê: Giàu ngang ngửa với một nước.

Năm đó khi nàng mười ba tuổi, Phụ Hoàng của nàng đã sắc phong cho đương gia Ổ gia thành Kim Lăng là Ổ Minh Hoàng làm Vương gia khác họ, có ý định lôi kéo về dưới trướng của mình.

Ổ Minh Hoàng tiếp nhận sắc phong, hơn nữa còn mang theo nhi tử thứ hai của mình là Ổ Tương Đình vào kinh.

Khi lần đầu tiên Sương Sương nhìn thấy Ổ Tương Đình, nàng chỉ cảm thấy đáng vẻ của đối phương quá mức nữ tính, căn bản là không phân nam nữ, phía dưới đuôi mắt trái của hắn còn có một nốt ruồi son đỏ rực

Lúc ấy Sương Sương đã hỏi đối phương một câu không hề khách khí: “Thật ra người là nữ nhân đúng không?”

Ổ Tương Đình không nói lời nào mà chỉ nhìn nàng chăm chú, Sương Sương cau mày, tức giận: “Người nhìn cái gì? Cẩn thận không Bồn cung móc mắt người ra đó.”

Nếu như thật sự là Ổ Tương Đình, liệu hắn có nhận ra nàng hay không?

Dù sao thì gương mặt hiện giờ của nàng cũng giống y như đúc với gương mặt trước đây.

Nha đầu Thuỷ Hương này lại không thức thời, vẫn cứ tiếp tục nói bên tai Sương Sương: “Nếu là Ổ Nhị thiếu gia thì tốt quá, lần nào tới đây hắn cũng rất hào phóng. Nhưng mà Tuyết Tầm tỷ tỷ thích Ổ Nhị thiếu gia, từ trước đến nay đều không cho phép bất kỳ hoa nương nào khác lại gần Ổ Nhị thiếu gia.”

Nhịp tim của Sương Sương đập càng lúc càng nhanh, nàng gọi Thuỷ Hương: “Hôm nay ta có chút không thoải mái, người đi hỏi Đỗ Nương xem ta có thể nghỉ ngơi một ngày hay không?”

Nàng không muốn nhìn thấy Ổ Tương Đình.

Suy cho cùng thì năm đó nàng đã làm nhục đối phương như vậy, nhất định là đối phương sẽ hận nàng đến tận xương tủy.

4. Đông Thi Nương - Chương 3: Liệu Có Phải Là Ổ Nhị Không?

Biên tập: B3

Thuỷ Hương đi tìm Đỗ Nương, rất nhanh sau đó Đỗ Nương liền đi tới.

Vì giả bộ bị bệnh nên Sương Sương còn cố ý ôm bụng, cắn môi, làm ra vẻ vô cùng yếu ớt.

Đỗ Nương nhìn nàng, cất giọng dịu dàng, ánh mắt còn chứa mấy phần quan tâm, chẳng qua trong mắt của Sương Sương thì vẻ quan tâm này quá nửa là giả: “Đau bụng sao?”

Sương Sương gật đầu.

Đỗ Nương thở dài: “Hôm nay có mấy nhân vật lớn sẽ đến, vốn ta đang muốn cho người gặp một chút, dù sao thì đêm đầu tiên của người mà gặp được một trong số bọn họ thì chính là cực kỳ may mắn.”

Sương Sương nghe vậy, hơi rũ mắt: “Là ta không có phúc.”

Đỗ Nương lại nói: “Thôi, thân thể quan trọng, Thuỷ Hương, người đỡ Sương Sương trở về. lát nữa ta sẽ gọi đại phu tới khám.”

Thước Kim Quạt là nơi toàn nữ nhân, đại phu bình thường đều không muốn tới, vì thế Đỗ Nương phải bỏ nhiều tiền ra để mời một đại phu không chính thống tới.

Đại phu kia họ Tà, gọi là Tà đại phu.

Tuổi tác của Tà đại phu chưa đến ba mươi, đáng vẻ trắng trẻo gọn gàng, quan trọng nhất là cái miệng kia của hắn hết sức ngọt ngào, khiến cho toàn bộ nữ nhân trong Thước Kim Quạt đều thích hắn.

Ngay cả nha đầu Thuỷ Hương vẫn còn chưa lớn mà mỗi khi nhìn thấy Tà đại phu cũng đều cười rất vui vẻ.

Nhưng theo hiểu biết của Sương Sương thì tên Tà đại phu này chính là một tay chơi không hơn không kém, hầu như tất cả nữ nhân trong Thục Kim Quật này đều đã từng qua tay của hắn, ngay cả Đỗ Nương... Sương Sương cũng đã từng nhìn thấy Tà đại phu đi ra từ trong phòng của Đỗ Nương, trên cổ còn có vết hôn.

Sương Sương đặt tay lên bàn, không hề nhìn mặt Tà đại phu.

Tà đại phu bắt mạch một chút rồi rút tay về: “Không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi.”

Sương Sương gật đầu, bảo Thuỷ Hương đưa Tà đại phu ra ngoài, nhưng Tà đại phu kia lại cứ ngồi bất động tại chỗ, còn bảo Thuỷ Hương đi rót cho hắn ly trà, lại nói rằng trà chỗ này nguội, phải ra ngoài rót ly trà nóng về.

Thuỷ Hương không phải người ngốc, dù sao thì cũng là người lớn lên ở Thục Kim Quật, nàng ta trợn mắt nhìn Tà đại phu: “Tà đại phu, Sương Sương tỷ tỷ không phải là người mà ngài có thể đụng vào, ngài cần thận không Đỗ Nương giận ngài, đem ngài đuổi ra ngoài đó.”

Tà đại phu nghe vậy thì chống cằm cười, làn da hắn trắng nõn, cùng với gương mặt trẻ con, khi cười lên lại có mấy phần đáng yêu, vừa ngây thơ vừa dễ mến: “Đỗ Nương mới không nỡ làm vậy đâu, được rồi, ta sẽ không đụng, Thuỷ Hương muội muội, người nhanh đi rót nước đi, hôm nay ta bận rộn cả ngày còn chưa được uống nước nữa.”

Thuỷ Hương nghe vậy mới rời đi, Sương Sương không nhịn được mà khẽ nhăn mày.

Tà đại phu vừa thấy Thuỷ Hương đi khỏi thì nhìn Sương Sương cười cười: “Tại sao nàng lại giả bộ bệnh?”

“Ta không giả bộ, ta thật sự bị đau bụng.” Sương Sương sợ đối phương nhìn ra biểu tình gượng gạo của mình nên hơi nghiêng mặt đi, trong lòng lại có cái nhìn khác với vị Tà đại phu này, xem ra vị Tà đại phu này cũng không phải là loại chỉ biết núp váy nữ nhân.

“Sương Sương nói thế nào thì chính là thế ấy.” Tà đại phu tủm tỉm nhìn Sương Sương.

Nếu như là trước kia, nàng đã sớm moi hai mắt của tên nam nhân này ra rồi.

Còn bây giờ... Nàng thầm nín thở, dứt khoát quay đầu đi.

Đa phần nữ nhân ở Thục Kim Quật đều rất quyến rũ, hơn nữa các nàng trải qua huấn luyện hàng năm, dạy các nàng cách phải hầu hạ nam nhân như thế nào, nhưng Sương Sương lại không như vậy, nàng được nuôi lớn từ trong cung, có thể nói là, nàng được nuôi lớn bằng vàng, mỗi một động tác gờ tay nhấc chân của nàng đều cao quý, ngay cả quý tộc bình thường cũng không tài nào bắt chước nổi.

Cho nên dù nàng bị bắt buộc tiếp nhận huấn luyện ở nơi này, nhưng phong thái từ trong xương cốt vẫn không hề thay đổi.

Sương Sương quay đầu đi, nàng cũng không buồn che giấu nỗi chán ghét của mình.

Nhưng Sương Sương lại không biết là nam nhân có một điểm quái gở.

Bọn họ thường rất thích chinh phục nữ nhân nào nhìn qua khó chinh phục, đặc biệt là một hoa nương có thể để cho ngàn người gối vạ người thử, thế mà từ đầu đến cuối luôn tỏ vẻ cao quý, cứ như nam nhân bọn họ đều là đất bùn bẩn thỉu dưới chân vậy.

Càng như vậy, Sương Sương càng khiến cho đám nam nhân cảm thấy thấy hứng thú.

Khi nàng vẫn còn là Công Chúa, không phải là chưa từng có người tơ tưởng đến nàng, nhất là với gương mặt ấy. Nếu nàng không phải là Công Chúa thì đã sớm bị chiếm đoạt mấy chục lần rồi.

Bây giờ nàng trọng sinh trên người một hoa nương, nhưng nàng lại không ý thức được vấn đề này, hoặc nói là, kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng tùy tiện mỉm cười lấy lòng một nam nhân.

Tà đại phu thấy vậy thì cười khẽ một tiếng, hắn đưa tay ra chạm vào khuỷu tay màu lục của Sương Sương, lúc ngón tay hắn lướt qua, dường như còn đụng phải lỗ tai của Sương Sương.

Nàng lập tức tránh đi, vừa sợ vừa giận trừng mắt nhìn Tà đại phu.

“Sương Sương, ta sẽ đợi.” Tạ đại phu nói không chút kiêng dè.

Tên Tạ đại phu này quả thật là mặt người dạ thú, ý tứ của hắn rất rõ ràng.

Sinh nhật mười sáu tuổi của Sương Sương sẽ đến rất nhanh, hắn sẽ chờ tới khi Sương Sương chính thức tiếp khách.

Nếu như bây giờ hắn động vào Sương Sương, nhất định Đỗ Nương sẽ nổi giận, nhưng khi Sương Sương tiếp khách rồi, chắc chắn khi đó hơn phân nửa là Đỗ Nương sẽ mặc kệ.

Tạ đại phu nói xong lời này thì cười ha ha, đứng dậy đi ra ngoài.

Sương Sương vừa tức giận nhưng đồng thời cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi.

Bây giờ nàng không phải là Công Chúa, không có ai che chở nàng hết, tất cả mọi người đều đang thảo luận tới đêm đầu tiên của nàng, nàng sắp bị bán đi, chẳng khác nào một con gà, con vịt bị đặt trên mặt bàn, mặc cho người ta thưởng thức, mặc cho người ta định đoạt, chỉ cần những người đó bỏ tiền là nàng sẽ phải tách hai chân ra.

Sương Sương cực kỳ sợ hãi, nàng đứng dậy, trốn lên giường.

Dù sao nàng cũng mới chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi, nửa đời trước được bao bọc quá kỹ, nàng luôn nghĩ tại sao nàng sống lại, nếu như chết cùng Mẫu Hậu thì có phải tốt không, bây giờ ngay cả chết nàng cũng không làm được.

Còn Thái Tử ca ca của nàng thì vẫn đang phải chịu khổ.

Rốt cuộc Sương Sương không chịu nổi nữa, lần đầu tiên kể từ khi sống lại đến giờ nàng òa khóc.

Thủy Hương đi từ bên ngoài vào, nghe được tiếng khóc trong phòng thì bĩu môi rồi quay ra ngoài.

Nàng ta đứng phải một nha đầu khác, nha đầu kia nhìn thấy Thủy Hương thì cất tiếng chào.

“Thủy Hương, người đi đâu vậy?”

Thủy Hương thuận miệng đáp: “Tới phòng bếp tìm xem có gì ăn không.”

“Không phải hôm nay người đến phục vụ ở Hí Tuyền Các sao?” Nha đầu kia nói: “Hôm nay ở Hí Tuyền Các đều là quý công tử, bọn họ mà tới thì sẽ nhận được không ít tiền thưởng đâu.”

Thủy Hương hừ lạnh: “Ai bảo nàng ta tự nhiên đau bụng, làm hại ta cũng không thể tới đó.” Thủy Hương nhìn vào trong phòng, thấp giọng nói: “Bây giờ vẫn còn đang khóc ở trong phòng kia, hừ, chắc là bị Tạ đại phu sàm sỡ rồi.”

“Thôi, vị này chính là người mà Đỗ Nương phải mất số tiền lớn mới mua về được, người nhớ cẩn thận cái miệng của người, chờ khi nàng lên làm hoa khôi, lúc đó người cũng lo gì mà không chiếm được chỗ tốt.”

Thủy Hương nghĩ đến lời này, cuối cùng sắc mặt mới dịu đi một chút.

Sương Sương khóc ở trong phòng, nào biết nha đầu nàng vốn không thèm để vào mắt cũng đang coi thường nàng, gần như cả Thục Kim Quật này không có nữ nhân nào thích nàng cả, không phải chỉ vì Sương Sương quá xinh đẹp, mà bởi vì vẻ mặt nàng luôn cao ngạo, khiến cho những hoa nương này không kìm được mà chán ghét.

Rõ ràng đều là hoa nương trong thanh lâu, còn có thể cao quý hơn ai chứ? Không biết tiện nhân này có cái gì mà đòi cao ngạo.

Tất cả mọi người đều đang thầm mong đợi đêm đầu tiên của Sương Sương, thậm chí có người còn ác độc hy vọng cuối cùng Sương Sương phải bán mình cho một nam nhân vừa già vừa xấu xí, làm cho nàng mất hết kiêu ngạo, cho nàng học cách cam chịu số phận của mình.

Trước khi Thuỷ Hương đi tới phòng bếp vẫn còn cố tình đi ngang qua Hí Tuyền Các, nghe thấy tiếng cười nói bên trong, nàng ta lại cảm thấy không vui, hung hăng thăm mắng chửi Sương Sương một hồi mới ngừng lại.

Càng gần tới ngày sinh nhật của thân thể Sương Sương này, Đỗ Nương càng thêm khẩn trương huấn luyện nàng, ngoài những huấn luyện bình thường thì còn tăng thêm một chút trò khác.

Ví dụ như đưa cho Sương Sương một quả chuối tiêu, điều kiện đầu tiên là không được phép cắn quả chuối, mà phải làm sao nuốt nguyên quả chuối càng sâu càng tốt.

Ban đầu Sương Sương không hiểu đây là ý gì, mãi đến khi chứng sự khen nàng học rất nhanh, đưa đến cho nàng một cái nam căn (*), lúc ấy Sương Sương mới biến sắc, cứ thế nôn khan.

(*) Bê: Chính là cái ấy ấy của nam nhân đó, hàng giả thôi nha. =))))

Chứng sự thấy vậy thì nhũu mày, đợi khi Sương Sương khó khăn lắm mới bình phục trở lại, bà bèn lấy ra hai cái nam căn lớn nhỏ khác nhau.

“Nhiệm vụ ngày hôm nay của ngươi chính là học nuốt cái này.”

Vành mắt Sương Sương đỏ ửng, nhưng vẫn nhịn không nổi giận.

Nguyên nhân chính là, cho dù nàng có nổi giận thì cũng vẫn vô ích.

Chờ đến khi nàng hoàn thành tất cả, chứng sự thở dài, động viên Sương Sương: “Hiện tại ngươi học được càng nhiều thì về sau càng đỡ phải chịu khổ, ngươi suy nghĩ thật kỹ đi.”

Sương Sương cắn môi không nói lời nào, nhưng dù trong lòng nàng có kháng cự đến đâu thì cũng không tài nào tránh thoát được những huấn luyện này.

Trong khi Sương Sương tiếp nhận huấn luyện, Đỗ Nương cũng đã ra một chủ ý là đem Sương Sương ra giới thiệu trước với mấy vị công tử giàu có kia.

Dẫu sao thì so với người bình thường thì những quý công tử có gia thế hùng hậu này sẽ cho tiền nhiều hơn, đồng thời những quý công tử này cũng rất chú trọng đến tình thú, luôn đối đãi rất dịu dàng với hoa nương lần đầu tiếp khách.

Sương Sương lại bị sắp xếp ra đánh đàn ở Hí Tuyền Các, lần này Đỗ Nương còn cố ý dận dỏ, không cho phép nàng lại tiếp tục xảy ra vấn đề nữa.

Sương Sương không thể giả vờ bệnh nên chỉ có thể ngoan ngoãn tới Hí Tuyền Các.

Nàng ngồi ở sau tấm rèm, trước mặt bày một cây đàn cổ, nàng đã ngẫm hỏi Thuỷ Hương, hình như tối nay vị Ổ Nhị thiếu gia kia không tới, điều này khiến nàng hơi an tâm hơn một chút.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền tới tiếng ồn ào, sau đó cửa bị đẩy ra.

“Đỗ Nương, xem ra hôm nay phải đem rượu ngon nhất trong tiệm ra đây rồi.”

“Đúng vậy, nhất định không được keo kiệt.”

Giọng Đỗ Nương vang lên: “Các vị công tử cứ yên tâm, hôm nay ta sẽ mang rượu ngon nhất ra, các vị mau vào ngồi đi.”

Sau đó là tiếng cười lớn của nam nhân vang lên.

Sau khi những công tử giàu có kia đi vào, Sương Sương lén nhìn ra bên ngoài rèm, có vẻ như là không có người nàng quen biết.

“Đúng rồi, Đỗ Nương, không phải gần đây có một hoa nương sắp tròn mười sáu tuổi sao, nghe nói quốc sắc thiên hương, nàng đang ở đâu? Cho chúng ta chiêm ngưỡng một chút đi.”

Đỗ Nương mỉm cười: “Nào có quốc sắc thiên hương, cũng chỉ là tướng mạo phổ thông mà thôi, không được coi là quá đẹp.” Đỗ Nương xoay đầu nhìn ra phía sau rèm, ôn tồn nói: “Sương Sương, đi ra đi, gặp các vị công tử một chút.”

Bàn tay giấu trong ống tay áo của Sương Sương khẽ nắm chặt, nàng cắn răng đứng lên, cúi đầu đi ra ngoài, chờ khi nàng đã đứng yên ở bên ngoài.

“Sương Sương, người ngẩng đầu lên.” Đỗ Nương nói.

Sương Sương nghe vậy thì chỉ có thể làm theo, mà khi nàng vừa ngẩng đầu lên, liền nghe được một tiếng hít vào, cũng không biết là tiếng của ai.

Đỗ Nương thấy vậy, nụ cười trên môi càng sâu: “Có lẽ là các vị công tử nên biết, không thể nhìn thanh quan quá lâu, các vị chỉ có thể nhìn một lúc thôi, Sương Sương đàn xong một bài sẽ phải về nghỉ ngơi.”

Đỗ Nương biết rõ chỉ khi làm nam nhân ăn không đủ no thì nàng ta mới có thể kiếm được nhiều hơn.

Nàng ta để cho Sương Sương gặp mấy quý công tử này trước, lý do thứ nhất đương nhiên là hy vọng một trong số những người này có thể mua Sương Sương với giá cao, lý do thứ hai chính là để nâng cao danh tiếng của Sương Sương, để cho những quý công tử đã nhìn qua vô số nữ nhân nhớ mãi không quên vị mỹ nhân này.

Quả nhiên Đỗ Nương vừa nói xong liền có người nói: “Đỗ Nương, nàng cũng thật là quá xấu rồi, muội muội xinh đẹp như vậy sao nàng còn giấu diếm.”

“Nếu các vị công tử còn muốn nhìn Sương Sương, nửa tháng nữa chính là đêm Sương Sương treo biển hành nghề.” Đỗ Nương nói xong thì bảo Sương Sương đi ra sau rèm đánh đàn.

Lúc Sương Sương đánh đàn, Đỗ Nương cũng gọi thêm mấy vị hoa khôi đi vào.

Lần này có tổng cộng bảy vị công tử tới đây, mặc dù bên cạnh bảy vị công tử đều có mỹ nhân bầu bạn, nhưng ánh mắt đều dù ít dù nhiều liếc ra sau tấm rèm.

Khi mấy người đối mặt với nhau, ánh mắt đều tỏ rõ ý định của mình.

Khi Sương Sương đàn sắp xong một bài, ngoài cửa lại đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, lần này tiếng ồn ào còn lớn hơn so với lúc trước, chính xác là tiếng xôn xao của nữ nhân.

Quý công tử trong phòng cũng nghe được động tĩnh ngoài cửa, một vị công tử mặc cẩm bào xanh nhạt liền nói: “Liệu có phải là Ổ Nhị không? Chỉ có hắn tới mới gây ra ồn ào lớn như thế.”

Ổ Nhị?

Sương Sương không cẩn thận đàn sai một nốt.

Hết chương 3.

Tác giả có lời muốn nói: Hừm, hôm nay Tiểu Đình vẫn chưa có ra sân.

5. Đông Thi Nương - Chương 4: Nàng Vừa Ngẩng Đầu Liền Đối Diện Với Một Đôi Mắt

Biên tập: B3

Thật may mắn là bây giờ mọi người đều đang bị động tĩnh bên ngoài hấp dẫn, nên không ai chú ý tới việc Sương Sương đàn sai một nốt.

Đúng lúc này, một quý công tử đã vội vàng mở cửa, cửa vừa mở ra, hắn liền kêu một tiếng.

“Ổ Nhị, thật sự là huynh!”

Sương Sương nghe nói vậy thì lòng bàn tay không nhịn được mà đổ mồ hôi lạnh.

Nếu như đặt vào lúc trước, nàng căn bản không hề sợ khi thấy đối phương, bởi vì nàng là Công Chúa cao cao tại thượng, còn đối phương chỉ là nhi tử của một lái buôn, cho dù lái buôn này có làm ăn lớn đến đâu đi nữa thì cũng chỉ là loại người hạ đẳng.

Sĩ nông công thương, vốn dĩ thương nhân chính là tầng lớp hạ đẳng.

Cho nên, dù đến Phụ Hoàng của nàng cũng còn có chút cố kỵ với Ổ gia thành Kim Lăng, thì Sương Sương vẫn vô cùng coi thường đối phương như cũ.

Nhưng hôm nay, nàng trở thành một hoa nương hạ tiện, còn hèn mọn hơn cả thương nhân, thậm chí khi ở trong thành Kim Lăng này, đại gia nghiệp của đối phương còn khiến hần trở thành một nhân vật rất lợi hại.

Nếu như gương mặt bây giờ không giống với gương mặt trước đây của nàng thì đã tốt, nhưng hai gương mặt này lại giống nhau y như đúc, vạn nhất đối phương nghi ngờ thì biết làm thế nào? Liệu hần có bắt nàng tới kinh thành, giao cho Tân Đế để lĩnh thưởng hay không? Không bắt Sương Sương mà bắt giao cho Tân Đế trăm vì thói ăn cắp.

“Ổ Nhị, không phải huynh nói là không đến hay sao? Bây giờ tới trễ, phải tự phạt ba ly.” Không biết ai là người nói vậy.

“Phạt thì phạt đi.” Sương Sương nghe được một giọng nói.

Năm đó khi vào kinh, Ổ Tương Đình mới mười lăm tuổi.

Hần vào kinh từ năm mười lăm tuổi, đến mười bảy tuổi thì rời đi, khi đó thời kỳ vỡ giọng của hần vẫn chưa kết thúc, nên giọng nói khó nghe của hần càng khiến Sương Sương chán ghét hơn.

Thời điểm đó khi ở trước mặt Sương Sương, hầu như Ổ Tương Đình không hề mở miệng, chính là vì sợ Sương Sương nghe được giọng của hần liền cau mày bỏ đi.

Nhưng bây giờ, Sương Sương mới nhận ra sau khi kết thúc thời kỳ vỡ giọng, giọng nói của Ổ Tương Đình lại dễ nghe đến bất ngờ, giống hệt như tiếng chuông ngọc, lại cũng giống như tiếng nước chảy róc rách qua mỏm đá, trầm thấp mang theo một chút khăn khăn, loại trầm khăn này không hề khiến người khác cảm thấy khó nghe, mà chỉ càng khiến cho giọng nói của hần thêm hấp dẫn người khác.

Sương Sương nghe thấy giọng nói này nên không dám ngẩng đầu nhìn, còn mấy vị hoa khôi ở bên ngoài thì vừa nhìn thấy Ổ Tương Đình đã vui sướng không thôi, đặc biệt là Tuyết Tâm.

Sương Sương ngồi bên trong rèm cũng có thể nghe được giọng nói quyến rũ hơn hần ngày thường của nàng ta.

Đại khái là Ổ Tương Đình kia tự phạt ba ly, Sương Sương lại nghe được một tràng tiếng hoan hô, việc này khiến Sương Sương không kiềm chế được tia khinh thường trong mắt, cũng chỉ là uống ba ly rượu thôi mà, có thể thôi mà những người này cũng phải như vậy.

Ổ Nhị uống rượu xong, Sương Sương cũng vừa vặn đàn xong một bài.

Nếu như bình thường thì Sương Sương sẽ cứ thế mà cáo lui, nhưng bây giờ nàng không dám đi ra khỏi rèm.

Lúc nàng vẫn còn đang do dự thì bên ngoài có một nam nhân nói: “Ổ Nhị, huynh tới rất đúng lúc, Thước Kim Quạt mới có thêm một vị mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng Đỗ Nương không cho chúng ta nhìn thêm một chút, huynh khuyên Đỗ Nương vài câu, để cho mỹ nhân đàn nhiều thêm mấy bài hát đi.”

Sau đó là tiếng của Đỗ Nương vang lên: “Chu thiếu gia nói thế sao được, Sương Sương là thanh quan nên mới phải vậy, ngài nói như vậy khác nào bảo chúng ta không nề tình.” Đỗ Nương nói xong lời này, liền nghiêng đầu nhìn ra phía sau rèm: “Sương Sương, mau đi ra đây hành lễ với Ổ thiếu gia.”

Bàn tay trong ống tay áo của Sương Sương lặng lẽ xiết chặt, nhưng không thể không tự trấn an mình.

Nàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, chậm chậm đi ra ngoài, chờ khi đã đứng ở bên ngoài, Đỗ Nương bèn đưa tay ra kéo Sương Sương.

“Lại đây, lại đây.”

Đỗ Nương kéo thẳng Sương Sương đến bên cạnh Ổ Tương Đình.

Mấy vị công tử khác vừa nhìn một cái liền hiểu ngay, ở đây chỉ có mỗi Ổ Tương Đình là giàu nhất, cũng là người có tướng mạo đẹp nhất, Đỗ Nương muốn giới thiệu mỹ nhân cho Ổ Tương Đình, đó cũng là điều tất nhiên.

“Ổ thiếu gia, đây là Sương Sương, còn nửa tháng nữa nàng sẽ treo biển hành nghề.” Đỗ Nương giới thiệu.

Sương Sương cúi đầu, chỉ có thể nhìn rõ một đôi giày trước mắt.

Đôi giày kia đen tuyền, không có bất kỳ hoa văn nào ở bên trên, nhìn qua chẳng khác nào một đôi giày bình thường, nhưng Sương Sương chính là được vàng nuôi lớn, nên đối với những thứ này thì ánh mắt rất sành.

Nàng vừa liếc mắt đã nhìn ra đôi giày này được may bằng chất liệu thượng thừa, bạn học của Thái Tử ca ca đều là tầng lớp danh môn vọng tộc, vật liệu may mặc trên người bọn họ cũng không được tốt như vậy, nhưng mà nhi tử của một thương nhân lại có thể mặc đồ tốt đến thế.

Trái lại năm đó khi Ổ Tương Đình vào kinh, y phục trên người đều được may bằng nguyên liệu cực kỳ phổ thông.

Ổ Tương Đình trước mặt nàng không nói gì, Đỗ Nương liếc mắt nhìn Sương Sương, âm thầm vỗ nhẹ lên lưng nàng, tỏ ý muốn nàng nói chuyện.

Sương Sương chần chừ chốc lát, cuối cùng vẫn cúi đầu hành lễ.

“Sương Sương ra mắt Ổ thiếu gia.”

Đối phương tựa hồ ồ một tiếng, coi như là đáp lại nàng.

Một vị công tử ở bên cạnh không nhịn được lắc đầu: “Ổ Nhị, huynh cũng thật là quá lãnh đạm với mỹ nhân.”

Ổ Tương Đình nhàn nhạt trả lời: “Cúi đầu như vậy, ta có thể thấy rõ cái gì?”

Đỗ Nương vừa nghe liền vội vàng bảo Sương Sương ngẩng đầu lên, nhưng trong lòng Sương Sương lại đang hết sức khẩn trương, hơn nữa nàng còn rất sợ, mặc dù Ổ Tương Đình đã rời khỏi kinh thành được ba năm rồi.

Đỗ Nương thấy Sương Sương mãi không chịu cử động thì bèn bấm một cái vào tay Sương Sương.

Sương Sương cau mày, không còn cách nào khác đành ngẩng đầu lên.

Nàng vừa ngẩng đầu liền đối diện với một đôi mắt.

Chủ nhân của đôi mắt kia có làn da rất trắng, một làn da trắng như toả ra hơi lạnh, đôi mắt kia của hắn lại là một đôi mắt đào hoa, ánh mắt thâm thúy hơn nhiều so với người khác, đuôi mắt hẹp dài, nhất là nốt ruồi son đỏ rực ở đuôi mắt trái đã khiến cho đôi mắt này nhiều thêm một phần phong lưu, thậm chí là quyến rũ.

Sống mũi của hắn rất cao, nhưng so với những nam tử khác thì, cánh mũi của hắn có chút quá mức xinh đẹp, thẳng tắp tinh xảo, tựa như đang ở trên gương mặt của một nữ nhân gia.

Sắc môi của hắn cũng rất đỏ, giống như là nghiền nát đoá hoa ngày hè rồi thoa lên, chỉ một chút xú, không nhiều hơn không ít hơn.

Nếu như không phải trên cổ đối phương hiện rõ yết hầu, còn cả vóc dáng cao hơn hẳn nam nhân bình thường, sợ rằng Sương Sương sẽ coi đối phương là một nữ nhân gia.

Tướng mạo của Ổ Tương Đình tuyệt đối không phải là tuấn mỹ theo như lời của người bình thường, tướng mạo của hắn càng thiên về nữ tính hơn, năm đó Sương Sương chính là chán ghét tướng mạo của đối phương, chê Ổ Tương Đình tướng mạo nữ tính, bất phân nam nữ.

Hiện tại ba năm trôi qua, dường như tướng mạo của đối phương càng thiên về xinh đẹp, càng mềm mại hơn.

Ổ Tương Đình vừa nhìn thấy Sương Sương thì ánh mắt liền thay đổi, ánh mắt vốn dĩ lạnh nhạt không buồn để tâm lập tức trở nên rét lạnh, sau đó không hề che giấu vẻ chán ghét trên gương mặt.

Vốn dĩ Tuyết Tầm vẫn luôn một mực đề phòng, sợ Ổ Tương Đình có hứng thú với Sương Sương, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ chán ghét rõ ràng của hắn thì nàng ta vội vàng bu đến, đưa tay ra khoác lên cánh tay của Ổ Tương Đình, giống như đang tuyên cáo chủ quyền: “Ổ thiếu gia, chúng ta uống rượu đi.”

Sương Sương không hề thấy ngạc nhiên trước phản ứng của đối phương, dù sao thì sau khi Ổ Tương Đình bị nàng tàn nhẫn làm nhục, hắn đã phải chặt vật rời khỏi kinh thành.

Bây giờ đối phương nhìn thấy một gương mặt tương tự như vậy, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là chán ghét rồi, nhưng Sương Sương không sợ đối phương chán ghét, nàng chỉ sợ đối phương nhận ra mình.

Vì vậy, Sương Sương không thể không giả vờ khổ tâm và oan ức trước thái độ chán ghét của Ổ Tương Đình.

Hình như Đỗ Nương hoàn toàn không ngờ là Ổ Tương Đình sẽ chán ghét Sương Sương, nàng ta hơi sững sốt, sau đó cười lúng túng.

Nhưng nàng ta vẫn còn chưa từ bỏ ý định, bảo Sương Sương đi rót rượu cho Ổ Tương Đình.

Suy nghĩ của Đỗ Nương, e là tất cả mọi người ở đây ai cũng đều biết rõ.

Dù sao thì Đỗ Nương muốn lấy lòng Ổ Tương Đình, những công tử khác cho dù có muốn nói thì cũng không dám lên tiếng, chỉ dám ngồi ở bên cạnh nhìn.

Sương Sương từ từ đi tới cạnh bàn, nàng bưng bầu rượu lên, rót một ly rượu, sau đó bưng bằng hai tay, đưa về phía Ổ Tương Đình: “Mời Ổ thiếu gia uống rượu.”

Tay nàng dừng lại giữa không trung.

Ổ Tương Đình không nhúc nhích, tầm mắt của hắn vẫn dán chặt lên gương mặt của Sương Sương.

Không biết qua bao lâu, hắn bật cười, đưa tay nhận lấy ly rượu kia, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, nhưng ngay giây tiếp theo, hắn ném ly rượu xuống đất, vẻ mặt lạnh nhạt, cất giọng châm chọc: “Đỗ Nương, vẫn là đưa vị thanh quan này của ngươi về đi, chưa treo biển hành nghề còn đưa ra làm cái gì? Nếu ta nổi hứng lên, sung hạnh nàng ngay tại chỗ này thì biết làm thế nào?”

Lời này chính là mồi lửa châm nhen, những hoa nương khác ở bên cạnh cũng không kìm được mà cả kinh, tuy các nàng là hoa nương, nhưng dù sao cũng là nữ nhân gia, da mặt mỏng, lại vì tướng mạo các nàng xinh đẹp nên các nam nhân đều cưng chiều, vẫn sẽ giữ lại chút mặt mũi cho các nàng.

Dù Sương Sương luôn tự nhủ phải nhẫn nhịn, nhưng khi nghe nói vậy thì nàng cũng không nhịn nổi nữa.

Chưa nói đến việc nàng là cành vàng lá ngọc, trong ba năm Ổ Tương Đình ở kinh thành, khoảng thời gian đó nàng muốn gì được nấy, nếu nói khó nghe một chút thì hắn giống như một con chó vậy.

Thế nhưng thiếu niên khi ấy giờ đã trưởng thành, hắn lại nhìn nàng bằng ánh mắt chán ghét, thậm chí còn dùng lời hạ lưu như vậy để làm nhục nàng.

Hai mắt Sương Sương đỏ ửng, nàng quay đầu bước đi, Đỗ Nương muốn phạt thì cứ phạt, ai thèm quan tâm chứ.

Cùng lắm là giết nàng, chẳng nào nàng sống thế này cũng đâu có gì tốt, một hoa nương chỉ vì muốn đem đầu tiên của mình được bán với giá cao mà phải thấp hèn lấy lòng những người có tiền kia.

Nhưng nàng không phải là hoa nương, nàng là Công Chúa Gia Ninh.

Khi về đến phòng mình, Sương Sương đóng cửa lại.

Nàng gỡ toàn bộ trâm cài trên đầu xuống, những thứ đồ này căn bản không hề vừa mắt nàng, tại sao nàng phải đội trên đầu, còn có cả lớp trang điểm trên mặt nàng nữa.

Sương Sương dùng khăn lông lau mặt thật mạnh, đợi đến khi khiến cả mặt đỏ bừng mới chịu dừng tay.

Nàng nhìn mình trong gương, gương mặt xa lạ nhưng quen thuộc, quen thuộc là ngũ quan, xa lạ là vẻ mặt.

Từ bao giờ nàng đã có vẻ mặt như thế?

Lần đầu tiên Sương Sương ý thức được sự vô dụng của mình.

Hoá ra khi không có thân phận Công Chúa, nàng không là cái gì hết.

Nàng có thể bị nam nhân bình phẩm, cũng phải rót rượu cho nam nhân.

Bây giờ, nàng còn có thể bị nhục mạ, nhưng cũng chỉ có thể hèn nhát trốn vào đây khóc.

Sương Sương vùi mặt vào trong cánh tay, tiếng nghẹn ngào vang lên trong phòng.

Trước đây chỉ cần nàng hơi tủi thân một chút, tất cả mọi người đều sẽ an ủi nàng, Phụ Hoàng cũng sẽ không thương triều.

Hiện tại nàng khóc ở chỗ này, nhưng chẳng còn ai tới an ủi nàng nữa.

Hết chương 4.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Đình là một mỹ nam tử có lòng trả thù rất mạnh.

6. Đông Thi Nương - Chương 5: “người Muốn Làm Gì?” Sương Sương Cố Gắng Khiến Giọng Nói Của Mình Không Run Rẩy

Ngày hôm sau Thiên Y đến tìm Sương Sương, hình như đêm qua nàng ta bận rộn tới rất khuya nên khi ngồi ở trong phòng Sương Sương, vẻ mặt còn mang theo chút mệt mỏi: “Chuyện đêm qua muội ngàn vạn lần chớ để trong lòng.”

Đêm qua Thiên Y cũng ở Hí Tuyền Các, lúc ấy nàng ta khó mà nói được câu gì, dù sao thì cũng không đến lượt một hoa nương như nàng ta lên tiếng.

Sau khi nàng ta nói xong thì chú ý tới biểu tình của Sương Sương, ngoại trừ hai mắt có hơi sưng ra thì tất cả đều ổn.

“Ta biết.” Sương Sương mỉm cười với Thiên Y: “Bây giờ cứ luẩn quẩn ở trong lòng thì chỉ càng khiến sau này thêm luẩn quẩn mà thôi.”

Thiên Y nghe được lời này, không nhịn được mà nói: “Có lẽ đêm qua tâm trạng Ổ thiếu gia không tốt, đương nhiên là, chúng ta làm hoa nương sẽ khó tránh khỏi việc phải chịu một chút oan ức. Nhưng muội phải nghĩ cho kỹ, chúng ta chỉ vì kiếm tiền, cầm tiền rồi cười xoà cũng sẽ không sao hết. Dù lời nói của Ổ thiếu gia quá đáng, nhưng hôm nay đã cho người đưa tới một hộp trang sức, coi như là nhận lỗi với muội, muội mở ra nhìn xem sao?”

Sương Sương đầu thêm để ý tới những thứ trang sức đó, Thuỷ Hương đưa đến, nàng liền ném lên bàn trang điểm.

Thiên Y nói xong liền biết Sương Sương không muốn, nàng ta thăm thử dài, nhưng cũng không tiện nói gì nữa.

Sau khi Thiền Y rời khỏi, Sương Sương lại phải đi huấn luyện, có lẽ chương sự cũng biết chuyện đêm qua Sương Sương không giữ mặt mũi cho khách nhân nên giọng nói lạnh nhạt hơn hẳn ngày thường, giao nhiệm vụ cũng nặng hơn trước đó.

Sương Sương không nói tiếng nào, chỉ yên lặng chịu đựng.

Cuối cùng Sương Sương cũng kết thúc một ngày huấn luyện, nàng trở về phòng, vừa mới bước vào liền nghe thấy tiếng đồ vật rơi trên mặt đất.

Nàng vừa nhìn liền phát hiện là hộp trang sức mà Ổ Tương Đình đưa cho, đồ trang sức ở bên trong đều rơi hết ra ngoài, mà Thuỷ Hương thì đang hoảng hốt nhặt vào.

Không chỉ có vậy, trên đầu nàng ta còn có thêm một cây trâm cài tóc mà Sương Sương chưa từng nhìn thấy.

Sương Sương không cần nhìn kỹ cũng biết ngay cây trâm đó không phải là của Thuỷ Hương.

Xem ra nha đầu này dám ăn trộm đồ của nàng, còn cài cả trâm mà Ổ Tương Đình đưa.

Sương Sương đi tới: “Nếu ngươi thích thì cứ lấy hết đi, mau đi chuẩn bị nước, hôm nay ta rất mệt mỏi.”

Nàng căn bản là coi thường đồ mà Ổ Tương Đình đưa tới, cho dù đồ tốt hơn nữa thì cũng thế nào, chỉ bằng dứt khoát đưa cho nha đầu này, tránh cho nàng phải nghĩ đến.

Thuỷ Hương cả kinh, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: “Sương Sương tỷ tỷ, tỷ thật sự cho ta những thứ này sao?”

“Ừ.”

Thuỷ Hương vui không kìm được, vội vàng nhặt hết đồ trang sức cho vào hộp, đẩy nắp lại, nàng ta cũng không quên gỡ cây trâm trên đầu ra cất vào: “Sau này tỷ tỷ không thể hối hận, cho ta rồi thì chính là của ta.”

Sương Sương mới không bao giờ thêm lấy lại đồ vật đã cho đâu.

Từ khi Thuỷ Hương được Sương Sương cho hộp đồ trang sức này, thái độ đối với Sương Sương lập tức tốt hơn hẳn trước đây.

Lúc trước vẫn còn âm thầm nói xấu nàng với người khác, bây giờ lại chủ động nói với Sương Sương ai là người lén lút nói xấu sau lưng nàng.

Nha đầu này thật sự là gió chiều nào xoay chiều ấy, Sương Sương cũng lười so đo.

Lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, Đỗ Nương lại bảo Sương Sương tới Hí Tuyên Các, lần này trước khi Sương Sương đi vào nàng ta còn dặn đi dặn lại Sương Sương.

“Hôm nay ở trong phòng là Ổ thiếu gia và Tống thiếu gia, cả hai đều là nhân vật có tiếng tăm ở thành Kim Lăng, sinh nhật của người đang tới ngày một gần, người cũng không thể hồ đồ. Dù ta rất muốn đối xử tốt với các người, nhưng các người cũng phải nhớ cho kỹ, Thước Kim Quạt là nơi làm ăn.”

Nói xong Đỗ Nương liền mang Sương Sương tiến vào, quả nhiên trong Hí Tuyên Các chỉ có mỗi hai nam nhân, là Ổ Tương Đình và một vị công tử nữa.

Tướng mạo của vị công tử kia cũng coi như anh tuấn, chẳng qua vì ngồi ở bên cạnh Ổ Tương Đình nên quả thật là có chút mờ nhạt.

Hôm nay Ổ Tương Đình mặc một bộ cẩm bào màu tím, mái tóc đen được buộc lên toàn bộ, khiến ngũ quan hoàn toàn lộ ra. Không biết có phải vì tóc được buộc hết lên hay không mà đôi mắt phong lưu đào hoa kia còn hút hồn hơn cả lần trước.

Có lẽ hôm nay hắn đã uống nhiều rượu nên khoé mắt hẹp dài đỏ ửng, trên người có mùi rượu mát lạnh, rất nhạt.

Sương Sương bỗng nhớ tới một vị cô cô của nàng, vị cô cô kia của nàng là một nhân vật truyền kỳ, không chỉ nạp mỗi Phò Mã mà còn lên nuôi trai lơ ở trong phủ, nghe nói những trai lơ kia người nào cũng vô cùng đẹp, có khi còn đẹp hơn cả nữ nhân gia.

Sương Sương nghĩ, nếu như vị cô cô kia của nàng vẫn còn sống, chỉ cần nhìn thấy Ổ Tương Đình, chắc chắn là sẽ mang Ổ Tương Đình về làm trai lơ.

Nghĩ đến đây, Sương Sương càng thêm căm ghét Ổ Tương Đình.

Dáng vẻ giống nữ nhân, bắt nam bắt nữ, cho nên lòng dạ mới ác độc như vậy.

Ngoài Ổ Tương Đình và vị công tử kia thì còn có cả ba vị hoa nương, một người đang gảy đàn, hai người còn lại đang ngồi ở bên cạnh Ổ Tương Đình và vị Tổng công tử kia.

Vậy mà Tuyết Tầm lại không có ở đây.

Sương Sương nghe Thuỷ Hương kể, Tuyết Tầm chính là hoàn toàn si mê Ổ Tương Đình, chỉ cần nhìn thấy Ổ Tương Đình là gần như không thể đi nổi, nếu như có ai khác trong Thục Kim Quật muốn lại gần Ổ Tương Đình thì nàng ta sẽ nghĩ đủ mọi cách để ngăn chân.

“Ổ thiếu gia, Tổng thiếu gia, đây là Sương Sương của chúng ta, Sương Sương có giọng hát rất hay, chỉ còn mấy ngày nữa là phải lên đài biểu diễn rồi, Sương Sương chưa có kinh nghiệm gì cả, sợ rằng khi biểu diễn sẽ không được tốt. Hai vị thiếu gia hiểu nhiều biết rộng, hay là thử đưa ra lời bình giúp Sương Sương một phen?”

Người thanh niên được Đỗ Nương gọi là Tổng thiếu gia kia, sau khi nhìn thấy Sương Sương thì cũng sững sốt một lúc lâu, mãi đến khi Đỗ Nương nói xong lời này thì hắn mới kịp phản ứng, vẻ mặt còn mang theo chút ngượng ngùng.

Hắn liếc mắt nhìn Ổ Tương Đình, thấy đôi phương không nói lời nào liền nói: “Vậy thì xướng một khúc nghe thử xem sao.”

Đỗ Nương chọn khúc hát cho Sương Sương, cười nhỏ bằng tiếng Giang Tô.

Tất cả nữ nhân ở thành Kim Lăng khi xướng khúc đều dùng tiếng Giang Tô, thanh âm mềm mại, vẻ mặt yêu kiều, nhưng Sương Sương lại lớn lên ở kinh thành, khi học những thứ này nàng đã phải mất không ít thời gian, chường sự còn không nhận được mà nói: “Sương Sương, người có thật sự là người thành Kim Lăng không vậy?”

Mặc dù Sương Sương học tiếng Giang Tô, nhưng khi xướng khúc lại không quá giống với nữ nhân Kim Lăng, nàng vẫn còn mang theo chút khẩu âm phổ thông. Tổng thiếu gia luôn cảm thấy nữ nhân Kim Lăng xướng khúc quá ngọt ngào, quá mềm mại, nghìn bài như một, cách phát âm có chút khác biệt này của Sương Sương lập tức khiến hắn yêu thích.

Mềm mại mà không nũng nịu, ngọt ngào mà thanh thúy.

Ngược lại càng thấy hay hơn.

Khi xướng khúc Sương Sương không nhận được mà chú ý tới phản ứng của Ổ Tương Đình, nhưng Ổ Tương Đình căn bản không có nhìn nàng mà chỉ trò chuyện với hoa nương ở bên cạnh, hai người cũng sắp dính sát vào một chỗ rồi.

Không biết là Ổ Tương Đình nói gì bên tai hoa nương đó mà mặt hoa nương đỏ lên, đưa tay ra đánh khẽ vào Ổ Tương Đình, Ổ Tương Đình thuận thế bắt được tay nàng ta.

Hành động ông ọ của hai người khiến Sương Sương rất là chán ghét, nàng cố nhịn xuống để xướng cho xong khúc hát. Vừa xướng xong, Tổng thiếu gia liền vỗ tay.

“Thật đúng là âm thanh của tự nhiên, Đỗ Nương, nàng đã thật sự đào được của quý rồi.” Tổng thiếu gia khen ngợi ở bên này, còn Ổ Tương Đình ở bên kia vẫn thăm thì to nhỏ với hoa nương.

Sương Sương không hề cảm thấy vui vẻ, chỉ cảm thấy bức mình, dù nàng cũng không biết mình đang tức giận vì điều gì, đại khái là do mình còn không có sức hấp dẫn bằng một hoa nương chẳng.

Đỗ Nương nhìn tình hình này, có lẽ cũng biết Ổ Tương Đình thật sự không có hứng thú với Sương Sương, Tổng thiếu gia cũng nhìn ra tâm tư của Ổ Tương Đình nên không giữ Sương Sương lại, sau khi Sương Sương xướng xong một khúc hát liền đi ra ngoài.

Lúc nàng vừa ra khỏi Hí Tuyền Các thì nghe được một tiếng cười lạnh.

“Chao ôi, dùng trăm phương ngàn kế để đưa vào thì cũng có ích gì, còn không phải là thời gian chưa đến một chung trà đã phải đi ra sao.”

Tuyết Tầm kiêu căng ngạo mạn đi ngang qua mặt Sương Sương, giọng nói mang theo châm chọc.

Nàng ta vốn đã ghét Sương Sương, vậy mà Đỗ Nương cứ năm lần bảy lượt muốn giới thiệu Sương Sương cho Ổ Tương Đình, điều này khiến nàng ta càng thêm chán ghét Sương Sương.

Sương Sương đang phải nén giận do bị Ổ Tương Đình chọc giận, bây giờ lại bị một hoa nương hèn mọn nói ra lời bất kính, nàng càng cảm thấy tức giận hơn.

“Là Tuyết Tầm tỷ tỷ ư, sao Tuyết Tầm tỷ tỷ không đi vào? A, bây giờ Bạch Vi tỷ tỷ đang ở bên trong, Ổ thiếu gia với Bạch Vi tỷ tỷ hai người bọn họ đang ngọt ngào tình tứ, sợ là không có thời gian dành cho Tuyết Tầm tỷ tỷ rồi, dẫu sao thì người mới cũng luôn có sức hấp dẫn hơn người cũ mà.” Sương Sương hơi nhếch môi, cố ý nói.

Quả nhiên lời nói của nàng đã khiến Tuyết Tầm phát cáu, Tuyết Tầm nhìn Sương Sương bằng ánh mắt căm tức, dường như hai mắt có thể phun ra thuốc độc, điều này khiến Sương Sương không khỏi sửng sốt, bởi khi nàng còn là Công Chúa, căn bản không có ai dám nhìn nàng như vậy.

“Người là đồ hạ tiện bại hoại, lại dám cười nhạo ta. Người cũng không tự nhìn lại chính mình xem người được mấy phần lượng?” Tuyết Tầm nghiêng răng nghiêng lợi: “Người cứ chờ coi.”

Bây giờ nàng ta vẫn chưa thể động vào đồ hạ tiện này, mấy ngày nữa đối phương phải treo biển hành nghề rồi, nếu như bây giờ nàng ta động thủ, nhất định Đỗ Nương sẽ không tha cho nàng ta.

Tuyết Tầm mang theo lửa giận bỏ đi, Sương Sương cũng không hề có chút nào gọi là vui vẻ khi thắng lợi, nàng quay trở về phòng mình, bên tai luôn nghe được tiếng sáo trúc từ ngoài vọng vào.

Ban đêm ở Thước Kim Quạt đều như vậy, đèn đuốc sáng choang, tiếng cười nói rộn ràng, hoa nương dùng phấn son che đi nỗi mệt mỏi của mình, biến mình trở thành trò vui của người khác.

Hôm sau Sương Sương thức dậy rất sớm, lúc này gần như khách nhân đều đã đi hết, cho nên sau khi rửa mặt nàng cũng có thể tùy tiện đi dạo một chút trong Thước Kim Quạt.

Ban đêm nàng không dám đi, sợ gặp phải khách nhân không dễ ứng phó.

Sau khi rời giường nàng liền ra hậu viện, trong hậu viện có một tảng đá lớn, mặt trên bóng loáng, nàng rất thích ngồi ở phía trên đó.

Buổi sáng sớm ở Thước Kim Quạt luôn hết sức an tĩnh, những hoa nương đã bận rộn cả đêm qua, lúc này mới chậm chạp thiếp đi, Đỗ Nương cũng đã đi ngủ bù, bây giờ trong Thước Kim Quạt chỉ có hạ nhân phụ trách quét dọn cùng thủ vệ là còn thức.

Cũng chỉ có vào buổi sáng sớm này Sương Sương mới có một chút yên bình, chờ sau khi dùng xong điểm tâm, nàng lại phải tiếp tục đi huấn luyện.

Lúc Sương Sương đang ngồi trên tảng đá, nàng nghe được tiếng bước chân.

Sương Sương quay đầu lại nhìn, vừa nhìn liền ngây ngẩn.

Nàng thấy Ổ Tương Đình mặc y phục đêm qua đi tới, tóc tai hắt lỏng lẻo, được buộc hờ bằng một sợi dây, trên gò má trắng lạnh còn có vài lọn tóc rủ xuống, càng khiến hắn tăng thêm một phần bất kham.

Sương Sương rời khỏi tảng đá, nàng cảnh giác nhìn đối phương, mà đối phương cũng đã nhìn thấy nàng.

Gần như Ổ Tương Đình không hề chần chừ mà đi thẳng về phía nàng, Sương Sương sợ hết hồn, theo bản năng muốn xoay người bỏ chạy, nhưng nàng còn chưa chạy được hai bước thì đã bị đối phương bắt lấy.

Ổ Tương Đình đưa tay bịt miệng nàng, kéo nàng đến dưới một tàng cây, hành động này của hắn khiến Sương Sương sợ đến nỗi không dám nhúc nhích, chỉ mở to đôi mắt hoảng sợ.

Sương Sương rất đẹp, tất cả mọi người đều phải công nhận điều đó.

Gương mặt này giống như ông trời đã dùng tâm huyết cả đời để tỉ mỉ điêu khắc ra, không có chỗ nào là không đẹp.

Ổ Tương Đình nhìn chằm chằm vào Sương Sương, bàn tay bịt miệng Sương Sương khẽ cử động, ngón tay cái của hắn miết theo viền môi của Sương Sương.

Từ sau khi Sương Sương phải ngâm nước thuốc thì cơ thể đã trở nên nhạy cảm hơn hẳn với cảm giác đau đớn, động tác của đối phương có chút thô lỗ khiến nàng thực sự đau đến cứng người, nàng cố gắng nhịn đau cau mày lại.

Hiện tại nàng có chút sợ đối phương, chưa nói đến thân phận khác nhau của bọn họ, mặc dù tướng mạo của đối phương nữ tính, nhưng sức lực quả thực quá lớn, vừa rồi khi Ổ Tương Đình nửa ôm nửa kéo nàng tới dưới tàng cây, nàng đã nhận ra sức lực chênh lệch rõ ràng của hai người.

“Người muốn làm gì?” Sương Sương cố gắng khiến giọng nói của mình không run rẩy.

Ổ Tương Đình rũ mắt nhìn nàng, ánh mắt quét qua từng tắc từng tắc khuôn mặt nàng, từ đôi lông mày đen nhánh tới cái cằm nhỏ xinh, Sương Sương cảm thấy ánh mắt của đối phương giống như là muốn ăn thịt nàng vậy.

7. Đông Thi Nương - Chương 6: Ổ Tương Đình Là Đồ Đáng Ghét Chết Tiệt, Nàng Nghĩ Thâm

Biên tập: B3

Sương Sương lại không nhịn được mà run một cái, hiện tại nàng vừa hoảng vừa loạn, vất vả lắm mới lấy lại lí trí, đang muốn đẩy đối phương ra thì đột nhiên đối phương túm lấy hai tay nàng rồi ấn lên trên thân cây.

Mu bàn tay chạm vào vỏ cây sần sùi, lưng nàng cũng dán chặt vào cây.

Động tác của Ổ Tương Đình vừa ngang ngược vừa nhanh gọn, Sương Sương còn chưa kịp kêu cứu thì môi đã bị đối phương lấp kín.

Hai mắt nàng trợn to, sau đó điên cuồng giãy giụa, nhưng một chút sức lực của nàng hoàn toàn không là gì trong mắt đối phương, chẳng khác nào phù du bám cây đại thụ.

Thật là khốn kiếp.

Sương Sương giận đến cả người phát run, đã bao giờ nàng bị một nam nhân khi dễ đến như vậy?

Hắn còn đưa cả đầu lưỡi vào, Sương Sương giận đến nỗi dường như thất khiếu sắp bốc khói, nhưng vì không phản kháng được, nên cuối cùng tức giận biến thành nước mắt.

Chẳng qua nàng rất hiếu thắng, nhất định không chịu thua, cho nên nước mắt chỉ dâng lên khoé mắt, run rẩy chực trào, gương mặt hồ ly cao ngạo mượn thêm tấm da hổ, chung quy là càng nhìn càng thấy đáng thương.

Chóp mũi nàng có thể ngửi được mùi rượu trên người đối phương, Ổ Tương Đình cũng nhận ra nàng đang khóc, nhưng hắn chỉ nhìn chăm chăm vào nước mắt của Sương Sương, hai mắt càng trở nên sâu thẳm.

Cho đến khi hắn buông Sương Sương ra, đầu lưỡi vẫn còn có mùi vị nước mắt của đối phương.

Không hiểu sao lại có chút ngòn ngọt.

Sương Sương hoàn toàn bị khinh bạc, cả người nàng run rẩy, nhìn đối phương bằng ánh mắt căm tức, bao nhiêu lời ác độc đều bị nàng nén xuống, lý trí vẫn bảo nàng nhẫn nhịn.

Bây giờ nàng chỉ là một hoa nương, không thể mắng chửi.

“Không đánh ta sao?” Giọng Ổ Tương Đình rất trầm, mang theo vẻ say rượu.

Sương Sương nghe vậy thì càng tức hơn, căm giận nhìn Ổ Tương Đình, dường như trong mắt nàng bùng lên một ngọn lửa, hai mắt mới vừa rồi vẫn còn long lanh nước, giờ bỗng nhiên bùng cháy, chỉ là càng như vậy càng khiến cho người khác cảm thấy đẹp hơn.

Ổ Tương Đình cũng cảm thấy thế, nên hắn một lần nữa tiến về phía trước.

Tiếng ghen ngào vang lên từ kẽ môi Sương Sương, mùi rượu trên người đối phương như bao trùm lấy nàng, ngoại trừ mùi rượu, vẫn còn có những mùi khác, Sương Sương không hình dung ra nổi là mùi gì.

Lần thứ nhất rồi lại lần thứ hai bị đối phương khinh bạc, Sương Sương vừa tức vừa giận, chờ khi đối phương vừa thả nàng ra, nàng không buồn để ý gì nữa, nâng tay lên giáng một cái tát xuống.

Một cái tát kia đánh thẳng vào mặt Ổ Tương Đình.

Nhưng mà không biết có phải do ngâm nước thuốc hay không mà một cái tát kia của Sương Sương càng giống như là khe khẽ vượt qua mặt Ổ Tương Đình, nàng đánh xong liền ý thức được vấn đề này, lập tức muốn tát thêm một cái, nhưng lần này còn chưa kịp động thủ, tay đã bị bắt được.

Ổ Tương Đình không nói một lời mà chỉ nhìn nàng chăm chú.

Sương Sương vốn đang tức giận nên trợn mắt nhìn đối phương, nhưng sau đó lại dần dần xiu xuống.

Thật là quá đáng ghét.

Ổ Tương Đình là đồ đáng ghét chết tiệt, nàng nghĩ thầm.

Ổ Tương Đình từ từ buông lỏng tay Sương Sương ra, rồi cố thể xoay người rời đi trong tầm mắt của Sương Sương.

Nàng nhìn đối phương đi mà không thể làm gì, cuối cùng nàng như một cơn gió quay về phòng, bắt đầu vung tay đập phá đồ đạc.

Nàng thật sự giận đến không sao chịu nổi, trong đầu vẫn còn hồi tưởng lại cái cảnh đối phương cường hôn mình.

Thuỷ Hương đang thu dọn trong phòng, thấy Sương Sương đi vào, nàng ta còn chưa kịp lên tiếng thì đã thấy Sương Sương như phát điên cầm đồ lên đập, nàng ta hoảng sợ đến mức không dám nói lời nào, mãi đến khi Sương Sương cầm bình hoa quý giá nhất trong phòng lên, nàng ta mới xông đến ngăn cản: “Sương Sương tỷ tỷ, không thể đập cái này!”

Sương Sương đang muốn giơ bình hoa lên, nghe được câu này thì dừng tay lại.

Thuỷ Hương vội vàng ôm lấy bình hoa: “Sương Sương tỷ tỷ, tỷ đây là thế nào?”

Nàng đang làm gì?

Đột nhiên Sương Sương kịp phản ứng, nơi này không phải là hoàng cung của Khương Quốc.

Nàng quay đầu nhìn căn phòng bừa bãi, không biết phải nói gì, Thuỷ Hương dè dặt nhìn Sương Sương, thấy có vẻ như nàng đã bình tĩnh hơn một chút, bấy giờ nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không nhìn được mà than phiền: “Sương Sương tỷ tỷ, tỷ làm cái gì vậy chứ, Đồ Nương mà biết thì nhất định sẽ trừng phạt chúng ta.”

Sương Sương nghe được lời của Thuỷ Hương nhưng lại hỏi sang một vấn đề khác: “Đêm qua Ổ thiếu gia chọn vị tỷ tỷ nào người có biết không?”

“Ổ thiếu gia? Tỷ đang nói đến Ổ Tương Đình thiếu gia sao?” Thuỷ Hương thấy Sương Sương gật đầu thì nói: “Đêm qua Ổ thiếu gia cùng Tống thiếu gia uống say, liền ở lại nơi này, chỉ là Ổ thiếu gia ngủ một mình.”

Khi nói tới đây, biểu tình của nàng ta có chút kỳ quái, trong ánh mắt còn có mấy phần coi thường: “Đêm qua Tuyết Tầm tỷ tỷ muốn đi vào gian nhĩ phòng mà Ổ thiếu gia nghỉ ngơi, nào biết còn chưa kịp vào đã bị Đồ Nương đuổi đi, còn mắng nàng ta không biết tự trọng.”

Vậy tức là đêm qua hấn không ngủ với nữ nhân khác?

Cuối cùng nội tâm Sương Sương mới thấy thoải mái hơn một chút, nếu như đêm qua Ổ Tương Đình ngủ cùng với một hoa khôi, mà ngay sáng nay lại khinh bạc nàng thì hấn quả thật là con người đáng ghét nhất trên đời.

Tất nhiên là Đồ Nương biết chuyện Sương Sương đập đồ, Đồ Nương vừa nhìn thấy căn phòng ngổn ngang thì lập tức giận đến mức ra lệnh cấm, không cho phép nàng ăn cơm trong một ngày.

Thực ra không ăn cơm cũng không sao hết, chẳng qua là nàng còn phải tiếp nhận huấn luyện, khi nhảy múa xong nàng gần như nằm xụi lơ trên đất, một chút sức lực cũng không có, hai mắt nổ đom đóm, đã vậy nàng còn phải tiếp tục ngâm nước thuốc kia.

Hình như loại nước thuốc đó khiến thể chất của Sương Sương càng ngày càng trở nên kỳ quái, không nói đến việc da thịt nàng mềm non như da của trẻ sơ sinh, trắng như tuyết mùa đông, mà thậm chí da nàng còn trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết, lúc vừa ngâm nước thuốc xong, Thuỷ Hương mặc y phục giúp nàng, chỉ hơi cọ xát một chút vào eo thôi mà đã khiến nàng kêu đau thành tiếng.

Sương Sương sợ trong nước thuốc này có chứa thôi tình dược, ngâm nhiều sẽ biến nàng thành một người phóng đảng ở trên giường.

Vì thế Sương Sương đã cố ý đi hỏi Thiên Y, Thiên Y lại nói: “Năm đó ta chỉ ngâm bảy ngày thôi, chẳng qua là da dẻ bóng loáng hơn một chút, chứ cũng không thấy có gì khác.”

Chẳng lẽ là do nàng ngâm gần bốn tháng, cho nên tác dụng không giống nhau?

Thiên Y thấy Sương Sương trầm tư thì an ủi nàng: “Muội cũng không cần phải nghĩ nhiều như vậy, nếu như nước thuốc kia làm muội có phản ứng kỳ lạ thì chắc chắn sau sinh nhật Đồ Nương sẽ không cho muội ngâm nữa đâu. Việc muội cần nghĩ bây giờ chính là ngày sinh nhật hôm đó, muội vẫn chưa có dự định gì sao?”

“Dự định gì?” Sương Sương hỏi ngược lại.

Thiên Y lắc đầu: “Muội không thử nghĩ xem đêm đó ai sẽ là người mua muội sao? Cao hay thấp, béo hay gầy, già hay trẻ, xấu xí hay tuấn mỹ?” Nàng ta thở dài: “Năm đó ta cũng giống muội, không có dự định gì cả, nhưng ta cũng coi như may mắn vì đã gặp được người tốt, còn hiện tại muội không thể không tự tính toán cho mình, phải cố gắng tìm một người mà mình thích.”

Thiên Y là người từng trải, cho nên hiểu được sâu sắc một điều, đó là đối với một hoa nương mà nói thì, nam nhân đầu tiên trong cuộc đời quan trọng đến nhường nào.

Sương Sương nghe thấy câu này thì sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Sớm muộn gì cũng có một ngày nàng phải tiếp khách.

Không được.

Nàng không thể làm vậy.

Nàng là Công Chúa của Khương Quốc, sao có thể để cho một đám nam nhân xấu xí đáng ghét tùy ý đùa bỡn cơ chứ?

Mặc dù Sương Sương không muốn, nhưng nàng không chạy thoát được, Thước Kim Quạt cực kỳ nghiêm khắc trong việc trông coi các hoa nương, càng đừng nói tới loại hoa nương sắp treo biển hành nghề như Sương Sương bây giờ.

Đỗ Nương đang coi nàng là một cây rụng tiền, nên sẽ không bao giờ để Sương Sương chạy thoát khỏi con mắt của nàng ta.

Thước Kim Quạt được xây trên mặt nước, vì thế rất sợ các hoa nương nhảy sông chạy trốn hoặc tự vẫn, đừng nói đến việc khắp nơi quanh mặt nước có hộ vệ canh gác, mà ngay cả trong nước cũng có người của Thước Kim Quạt.

Lúc đầu khi Sương Sương làm loạn đòi tự sát, Đỗ Nương đã nói thẳng với nàng, còn nói là nếu như nàng nhảy sông, vậy thì hộ vệ nào bắt được nàng đầu tiên sẽ là người được hưởng lợi.

Trốn không thoát, chết không được, bây giờ Sương Sương giống như một món ăn bày sẵn trên bàn, chỉ chờ khách nhân tới thưởng thức.

Thiền Y khuyên nàng tìm người nàng thích, nhưng những nam nhân dạo chơi chốn thanh lâu này sẽ có một người tốt hay sao?

Đều là cá mè một lứa cả thôi.

Vậy nhưng đã rất lâu rồi cá mè một lứa Ổ Tương Đình không xuất hiện, vốn Sương Sương còn đang nghĩ khi gặp lại đối phương thì sẽ cho hắn biết tay, nào biết hắn căn bản cũng không hề quay lại.

Chưởng sự cũng càng ngày càng huấn luyện Sương Sương nghiêm khắc hơn, không được có dù chỉ một chút xú sai lầm, bà nói Sương Sương là người đẹp nhất mà bà đã từng gặp qua, bất kể là dung mạo hay là da thịt cả người kia, bà còn khen vóc dáng Sương Sương làm tôn lên vẻ xinh đẹp của nàng, cho nên bà nói Sương Sương sẽ là tác phẩm khiến bà đặc ý nhất.

Trước đây chỉ phải huấn luyện ban ngày, bây giờ ngay cả buổi tối cũng phải huấn luyện.

Hôm nay vất vả lắm mới có dịp chưởng sự bận việc riêng phải lên bờ, Sương Sương liền trốn được nửa ngày huấn luyện.

Đột nhiên có thời gian rảnh nên nàng muốn đi tìm Thiền Y trò chuyện một chút, ở đây nàng không có bằng hữu, chỉ cần nói chuyện với Thuỷ Hương, vừa quay đầu đi Thuỷ Hương đã đem lời của nàng nói cho toàn bộ người trong Thước Kim Quạt.

Sương Sương tới tìm Thiền Y vào buổi chiều, giờ này Thước Kim Quạt vẫn chưa chính thức buôn bán, bình thường sẽ không gặp phải khách nhân, nhưng trong một vài trường hợp đặc biệt thì giờ này cũng vẫn có khách nhân lui tới.

Một vài khách nhân ở nơi xa đến thường cảm thấy một đêm là quá mức ít ỏi, thế nên sẽ thường bỏ ra một số tiền lớn để bao hoa nương trong mấy ngày liên tiếp, trong mấy ngày này, hoa nương sẽ phải phục vụ khách nhân bất kể ngày đêm.

Sương Sương tới tìm Thiền Y thì phát hiện thấy cửa phòng nàng ta đóng kín, chắc là Thiền Y vẫn còn đang ngủ, nghĩ tới đây, Sương Sương liền chuẩn bị rời đi, lúc đi ngang qua cửa sổ nàng bỗng nghe được một tiếng động kỳ quái.

Nàng hơi sững sốt, quay mặt nhìn về phía cửa sổ, hoá ra cửa sổ kia không đóng kín, vẫn còn lộ ra một khe hở, mà qua khe hở kia Sương Sương nhìn thấy Thiên Y.

Thiên Y đang ngồi trên bàn, một nam nhân trung niên bụng phệ đứng ở trước mặt nàng ta, còn bàn tay của nam nhân đó đang dút vào bên trong váy Thiên Y.

Nam nhân đó xấu xí như vậy, nhưng Thiên Y vẫn nhìn hắn bằng ánh mắt chan chứa nụ cười, còn chủ động hôn đối phương.

Sương Sương che miệng rồi nghiêng đầu đi, nếu nói trước đây khi nhìn thấy Tuyết Tầm và khách nhân khiến nàng thấy chán ghét chuyện nam nữ, thì lúc này nhìn thấy Thiên Y chỉ khiến nàng cảm thấy rét lạnh.

Bất kể trước đó xuất thân ra sao, đã bước chân vào nơi này thì sẽ đều giống nhau hết.

Chỉ cần khách đưa tiền, các nàng đều phải nói nói cười cười mà nhận lấy.

Rốt cuộc thì Sương Sương đã cảm thụ được sâu sắc những lời mà Thiên Y nói với nàng, mà trong đầu nàng cũng dần mơ hồ xuất hiện một ý nghĩ, Ổ Tương Đình là công tử nhà giàu có tiền nhất trong thành Kim Lăng, nếu như đối phương nguyện ý chuộc thân cho nàng, vậy nàng liền có thể thoát khỏi bể khổ.

Nhưng nàng phải làm gì thì Ổ Tương Đình mới có thể nguyện ý chuộc nàng ra ngoài?

Nàng nhớ lại năm đó Ổ Tương Đình một lòng si mê nàng, cũng nhớ tới buổi sáng sớm vài ngày trước Ổ Tương Đình cưỡng hôn nàng.

Liệu điều này có phải tức là, dù Ổ Tương Đình ghét nàng, ghét gương mặt này của nàng, nhưng vẫn không nhịn được mà bị hấp dẫn hay không?

Nửa đời trước Sương Sương đều kiêu ngạo ngang bướng, chỉ cần nàng nói một câu là sẽ muốn gì được nấy, chưa bao giờ nàng phải thật sự suy tính.

Mặc dù nàng là Công Chúa của một nước, nhưng cũng chỉ biết đánh người phạt người và đùa bỡn bày trò, cho nên vào lúc này, trong đầu nàng chỉ có một phương pháp duy nhất —— mỹ nhân kế.

Nàng phải đi câu dẫn Ổ Tương Đình.

8. Đông Thi Nương - Chương 7: Hơi Thở Xa Lạ Của Nam Nhân Phả Vào Mặt

Biên tập: B3

Nàng muốn câu dẫn Ổ Tương Đình, nhưng căn bản là Ổ Tương Đình không hề xuất hiện.

Đây cũng là điều khiến cho Sương Sương rầu rĩ, năm đó nàng chỉ hận sao cho đối phương ghét nàng, bây giờ nàng lại hy vọng đối phương đối với nàng tình cũ chưa dứt, tốt nhất là sau khi nhìn thấy gương mặt cực kỳ giống nhau này của nàng thì đi cũng không nổi.

Bởi vì sắp phải lên đài nên Đỗ Nương càng ngày càng khẩn trương hơn, nàng ta may riêng cho Sương Sương mấy bộ y phục, liền mấy ngày không ngừng thử y phục và trang điểm, ngay cả loại hương để thoa lên người ngày hôm đó cũng phải thử qua từng loại một.

Điều làm Sương Sương có chút kinh ngạc đó là những đồ vật mà Đỗ Nương mang ra đều là trân phẩm, dù nàng là Công Chúa cao quý, nhưng cũng không thể không thừa nhận điều đó, thậm chí có đồ còn tốt hơn nhiều những đồ mà nàng đã từng dùng.

Xem ra thành Kim Lăng này đúng là một mỏ vàng.

Mặc dù Sương Sương càng ngày càng bận rộn, nhưng trong lòng vẫn đặt chủ ý lên người Ổ Tương Đình.

Tuy nàng là người ngang ngược phách lối, nhưng cũng là một người vô cùng thức thời, nếu như thật sự không còn cách nào khác thì nàng có thể sẵn sàng công khai thân phận của mình với Ổ Tương Đình, biết đâu đối phương sẽ nguyện ý giúp nàng chăng.

Không nể mặt Tăng cũng phải nể mặt Phật, nếu như hắn giúp nàng, chờ khi Thái Tử ca ca phục quốc thành công, nhất định sẽ ban thưởng cho Ổ gia nhà bọn họ.

Vất vả lắm Sương Sương mới được trông thấy Ổ Tương Đình, trước ngày sinh nhật của Sương Sương đúng một ngày Ổ Tương Đình mới tới.

Đỗ Nương cũng không làm cho Sương Sương thất vọng, để cho Sương Sương tới Hí Tuyền Các, nhưng khiến Sương Sương thất vọng chính là, Ổ Tương Đình đi cùng rất nhiều người, mười hai hoa khôi cùng ra trận, còn nàng chỉ được núp sau tấm rèm gậy đàn giúp vui, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có, sau khi đàn xong nàng cũng không nói được câu nào với Ổ Tương Đình, chỉ có thể nhìn thấy gò má cùng với nốt ruồi son đỏ rực nơi khoé mắt của đối phương.

Đúng là tức chết nàng mà.

Ngày hôm sau chính là ngày sinh nhật của Sương Sương.

Vừa sáng sớm tinh mơ nàng đã bị gọi dậy, vì nhã hứng của khách nhân nên trong ngày hoa nương khai bao, Thước Kim Quạt không cho nàng ăn ngũ cốc, nàng chỉ có thể uống một chút sương sớm, chính là để tránh cho lúc hoa nương vào hành phòng (*) sẽ thả ra khí bất nhã.

(*) Bê: Vào phòng để abcdxyz đó.

Đợi đến lúc chàng vạng tối, Sương Sương đã đói đến mức bụng kêu lên thành tiếng, tất nhiên là Đỗ Nương cũng sợ thể lực của nàng không tốt sẽ té xỉu, nên đã cho nàng uống đan dược, uống cái này vào sẽ giúp nàng chống đỡ được đến sáng sớm ngày mai, chứ không thể để mới nửa đêm hoa nương đã ngủ gục, trong khi khách nhân vẫn còn chưa tận hứng.

Tối nay Sương Sương trang điểm cực kỳ phức tạp, do ba bốn sư phó cùng nhau thực hiện.

Trang điểm xong, mấy người xung quanh đều không nhận được mà nín thở, vẫn là Đỗ Nương từng trải mở miệng trước: “Quả đúng là một mỹ nhân tuyệt thế, mau mau thay y phục thôi.”

Đêm hoa nương trong Thước Kim Quạt khai bao không giống với các thanh lâu sở quán khác, những hoa nương ở các thanh lâu sở quán khác thường phải biểu diễn một chút tài nghệ, hoặc là xướng khúc hoặc là đánh đàn, Thước Kim Quạt thì không như vậy.

Đầu tiên một nữ họa sư của Thước Kim Quạt bước ra, nữ họa sư sẽ họa lên bình phong đằng sau lưng tướng mạo của hoa nương sẽ khai bao ngày hôm nay.

Thông thường khi bức họa đang được hoàn thành, các khách nhân ngồi đó đều sẽ có chút kích động, nhất là khi dung mạo của mỹ nhân trong tranh dần dần hiện ra từng chút từng chút một.

Sau khi họa xong, nữ họa sư sẽ lui ra phía sau.

Nữ họa sư lui rồi nhưng hoa nương cũng vẫn không trực tiếp xuất hiện, hoa nương sẽ ngồi chờ ở phía sau bình phong, các khách nhân chỉ có thể nhìn thấy bóng người mờ ảo, không thể thấy rõ diện mạo.

Bọn họ sẽ đầu giá dựa vào bức họa, trò tạp kỹ ngay cả nhìn cũng không thấy này, ngược lại đều khiến những người có tiền kia đổ xô vào.

Đồng thời hoa nương trong Thước Kim Quạt khi khai bao đều sẽ đội mũ phượng khăn choàng.

Nếu như có vị khách nhân nào đó mua đêm đầu của hoa nương này thì cũng sẽ có lễ phục tương xứng cho khách thay đổi.

Tối nay Sương Sương mặc một bộ giá y (**) cực kỳ phức tạp, hoàn toàn là đồ thủ công được thêu bằng tay, nguyên liệu cũng được may bằng loại tơ tằm tốt nhất, hỉ quan trên đầu nàng vô cùng nặng nề, ước chừng phải tầm bảy tám cân (Bê: 1 cân TQ bằng 0.5 kg), hỉ quan được làm bằng vàng ròng nguyên chất, dùng đá quý nam lên, đằng trước còn có rèm châu, có tác dụng che giấu dung mạo, thật là mỹ lệ đến vô cùng.

(**) Bê: váy cưới.

Sương Sương vừa mới ngồi xuống bình phong đã không nhịn được mà túm lấy tay Thuỷ Hương: “Thuỷ Hương, Ổ thiếu gia tới chưa?”

Thuỷ Hương ra bên ngoài xem xét một chút, rất nhanh đã quay trở lại, thật ra nàng ta cảm thấy chưa chắc Ổ Tương Đình đã mua Sương Sương, mặc dù quả thật là Sương Sương vô cùng xinh đẹp, nhưng Ổ Tương Đình chưa bao giờ mua đêm đầu tiên của hoa nương nào cả.

“Đã tới rồi, đang ngồi ở cái bàn đầu tiên, ngồi cùng bàn còn có Tổng thiếu gia, Cố thiếu gia cùng mấy người Cừu thiếu gia.”

Tới là tốt rồi.

Sương Sương thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên thực tế là nàng cũng không dám chắc, hiện tại chỉ có thể cầu khẩn trời xanh.

Bởi vì Sương Sương quá khẩn trương nên nàng căn bản không nghe rõ người bên ngoài đang nói gì, nữ hoạ sư ra sân lúc nào lui vào lúc nào, Đỗ Nương nói những lời xã giao ra sao, nàng cũng không biết.

Sương Sương chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch, tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đột nhiên Thuỷ Hương nói với Sương Sương: “Sương Sương tỷ tỷ, bắt đầu đấu giá rồi.”

Sương Sương đan chặt hai bàn tay vào nhau, ngay cả lời cũng không nói ra được.

Giá càng lúc càng cao, nhưng Sương Sương vẫn không hề nghe thấy giọng của Ổ Tương Đình, nha đầu Thuỷ Hương kia liên tục nhìn lên qua khe hở của bình phong, nhìn một hồi liền quay lại nói với Sương Sương: “Sương Sương tỷ tỷ, phú thương mà Thiên Y tỷ tỷ phục vụ trước đó vẫn đang một mực trả giá, đã có kha khá người từ bỏ rồi.”

Phú thương mà Thiên Y phục vụ?

Không phải chính là cái người mà nàng nhìn thấy hôm nọ sao?

Mặt Sương Sương liền trắng bệch.

Thuỷ Hương lại nhìn trộm một hồi, lúc này ánh mắt của nàng ta có chút thương cảm, xinh đẹp tuyệt mỹ thì cũng có ích gì.

“Sương Sương tỷ tỷ, bây giờ chỉ còn có hai người trả giá, nghe nói vài ngày trước vị Tổng thiếu gia kia còn bị thua lỗ khi làm ăn, sợ là không địch nổi vị phú thương kia rồi.”

Dường như giá đã được đẩy lên rất cao, Đỗ Nương cũng không kìm được mà bật cười, còn Sương Sương ở sau tấm bình phong lại như rơi vào trong hầm băng.

“Lưu lão gia trả giá năm trăm lượng vàng, xin hỏi có còn ai trả cao hơn không?”

Năm ngoài Tuyệt Tầm cũng chỉ được hai trăm lượng vàng, năm nay Sương Sương có thể bán được đến năm trăm lượng vàng đã là con số trên trời.

Đỗ Nương lại lặp lại lần nữa, mọi người ngồi bên dưới bắt đầu xì xào bàn tán, có rất nhiều khách nhân tỏ ra tiếc hận, đứng là một bông hoa nhài cấm bãi cứt trâu.

Sương Sương đứng ngồi không yên, khi Đỗ Nương hỏi lại lần thứ ba, chữ “gia” trong ba chữ “Lưu lão gia” còn chưa kịp nói ra miệng thì Sương Sương đã xông ra khỏi bình phong, Thuỷ Hương không ngờ được Sương Sương sẽ làm vậy, kéo cũng không kịp kéo.

Sương Sương vừa xuất hiện, toàn bộ khán phòng trở nên yên lặng như tờ.

Không ít người trực tiếp đứng lên, ánh mắt gắt gao dán chặt lên người Sương Sương.

Đỗ Nương cả kinh, thấy Sương Sương chạy ra thì nhú mào, thấp giọng quát: “Ra làm gì? Quay về!”

Sương Sương hoàn toàn không để ý tới Đỗ Nương, nàng chỉ nhanh chóng lướt mắt tìm Ổ Tương Đình, Ổ Tương Đình rất dễ tìm, hắn ngồi ở ngay chiếc bàn đầu tiên, khi Sương Sương nhìn về phía hắn, Ổ Tương Đình cũng đang nhìn nàng.

Sương Sương không phải là một người thông minh, nếu như thật sự thông minh thì nàng đã sớm tìm được cách rời khỏi nơi này rồi, nhưng nàng cũng không phải là người quá ngu ngốc, từ nhỏ đến lớn chuyện nàng am hiểu nhất chính là giả bộ đáng thương. Bình thường mỗi khi làm sai chuyện gì, hoặc là khi muốn một thứ gì đó, nàng sẽ đều giả bộ đáng thương.

Sương Sương nhìn vào mắt Ổ Tương Đình, sau đó nước mắt nàng trào ra.

Mỹ nhân cao ngạo lại khóc đến lê hoa đái vũ, điều này khiến khách nhân phía dưới kích động, thậm chí có khách nhân khác cũng muốn liều mạng, tiếp tục trả giá, từ năm trăm lượng vàng liền bị đẩy lên thành sáu trăm lượng vàng.

Sương Sương không hề quan tâm đến những người khác, mà từ đầu đến cuối chỉ nhìn Ổ Tương Đình bằng ánh mắt tha thiết, cứ như Ổ Tương Đình là tình lang của nàng vậy.

Giá tiền một lần nữa dừng ở sáu trăm lượng vàng, người trả giá cao nhất vẫn là Lưu phú thương.

Lưu phú thương đã lăm le chuẩn bị bước lên, lúc nước mắt Sương Sương bắt đầu chảy ra, Ổ Tương Đình khẽ thay đổi tư thế ngồi, nhẹ giọng nói một câu ——

“Năm nghìn lượng vàng.”

Toàn bộ mọi người xôn xao!

Năm nghìn lượng vàng có thể mua được nguyên một toà thành nhỏ.

Ổ Tương Đình lại có thể hào phóng như vậy!

Đến tột cùng thì Ổ gia thành Kim Lăng này giàu đến mức nào?

Sương Sương nghe được lời đối phương thì cũng hơi sửng sốt, nàng chớp chớp mắt, có chút không dám tin những lời mình vừa nghe được, dẫu sao đối với một Công Chúa như nàng thì năm nghìn lượng vàng cũng là rất nhiều.

Nàng nháy nháy mắt, còn Đỗ Nương bên kia thì vui đến nỗi không khép được miệng, miệng đã kéo đến gần mang tai, gần như ngay lập tức kêu đồng ý.

Ngay lúc Sương Sương vẫn còn đang sửng sốt, Ổ Tương Đình đã bước lên.

Hắn vừa bước lên đài, Sương Sương mới phát hiện hôm nay đối phương mặc một bộ y phục đồ rực, y phục đồ càng tôn lên làn da trắng đến xinh đẹp của Ổ Tương Đình, Sương Sương cũng không nhận được mà ngẩn người.

Mà ngay một giây kế tiếp, nàng đã bị đối phương bế ngang lên.

Sương Sương thét lên một tiếng, vì bất ngờ bị mất trọng lực nên vội đưa hai tay ra ôm lấy cổ đối phương.

Sau đó, trên đường lên thuyền, Sương Sương cũng vẫn mơ mơ màng màng.

Thước Kim Quạt cực kỳ coi trọng đêm hoa nương khai bao, vì thế cũng đặc biệt chuẩn bị một chiếc thuyền hoa, chiếc thuyền hoa kia cực kỳ rộng lớn, bên trong cái gì cũng có.

Trước khi lên thuyền Sương Sương một mực bị Ổ Tương Đình ôm chặt, nàng vừa có ý định đứng xuống liền bị ôm càng chặt hơn, nên nàng không dám vùng vẫy nữa, dù sao thì đối phương vừa mới bỏ ra năm nghìn lượng vàng, cũng coi như cứu nàng một mạng, bị Ổ Tương Đình ôm dù sao vẫn tốt hơn bị phú thương xấu xí kia ôm.

Sau khi lên thuyền, Sương Sương bị ôm vào trong khoang thuyền, ở chính giữa khoang thuyền là một chiếc giường lớn hình tròn, Sương Sương nhìn thấy ở đầu giường có xiềng xích dùng để trói tay thì lập tức run rẩy.

Ổ Tương Đình đặt Sương Sương xuống rồi đi ra ngoài, nghe động tĩnh tựa hồ đang nói chuyện với người bên ngoài.

Ở trong khoang thuyền, Sương Sương vô cùng sợ hãi. Dù nàng rất cảm kích vì Ổ Tương Đình đã mua nàng, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng muốn phục vụ Ổ Tương Đình.

Tuy hiện tại nàng là một Công Chúa mất nước, thân phận chỉ là một hoa nương, nhưng nàng vẫn cảm thấy Ổ Tương Đình không xứng với nàng.

Nàng muốn được gả cho Lan Tranh.

Lan Tranh là thanh mai trúc mã của nàng, thân phận cao quý, tướng mạo tuấn mỹ, hết sức xứng đôi với nàng, chẳng qua bây giờ Lan Tranh không biết nàng còn sống thôi, nếu biết nhất định sẽ tới cứu nàng.

Sương Sương vừa thấy đối phương đi vào liền lùi về sau mấy bước, dù sao nàng cũng là một nữ nhân, ở chung một chỗ với nam nhân cao lớn đương nhiên là sẽ cảm thấy sợ hãi.

Ổ Tương Đình thấy nàng lùi về phía sau thì cũng không hề dừng chân, mà cứ thế đi thẳng về phía nàng.

Sương Sương thấy vậy thì hoảng không chịu được, phản ứng đầu tiên chính là nhảy thuyền, nàng cảm thấy ánh mắt của Ổ Tương Đình thật đáng sợ, giống y như đúc với vẻ mặt khi hôn nàng lần trước.

Nàng vừa mới chạy đến bên cửa sổ, eo đã bị người giữ lấy.

Hơi thở xa lạ của nam nhân phả vào mặt.

Nàng bị xoay lại, đối diện với gương mặt của đối phương.

Gương mặt đó của đối phương vẫn nữ tính như cũ, khoé mắt hẹp dài mang theo vẻ quyến rũ, nốt ruồi son đỏ rực kia hết như một ngọn lửa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-thiep-dong-thi-nuong>